

schamper

Hét onafhankelijke studentenblad van de Universiteit Gent

Jaargang 42 // #580/15 mei 2017 // tweewekelijks tijdens het academiejaar

BLANDINO'S

COLOFON

Oplage

5000 exemplaren op gerecycleerd papier, gratis verspreid in alle faculteiten, resto's en homes van de UGent. Verschijnt tweewekelijks tijdens het academiejaar.

VU

Laura Massa
Hoveniersberg 24, 9000 Gent

Druk

Geers Offset
Eekhoutdriestraat 67, 9041 Gent

Hoofredacteur

Laura Massa

Chef Eindredactie

Emilie Devreese

Coördinator

Pieterjan Schepens

Chef Cultuur

Shauni De Gussem

Chef Reclame & PR

Selin Bakistanli

Chef Wetenschap

Nicolas Van Laere

Chef Lay-out

Elisabeth Goethals

Chef IT

Maxim Lippeveld

Redacteurs

Laura 'Dinah Washington' Massa, Arthur 'Screamin Jay Hawkins' Joos, Timme 'Viola Davis' Craeye, Pieterjan 'Haile Selassie' Schepens, Emilie 'Michaela DePrince' Devreese, Kasper 'Barack Obama' Van Parys, Aaricia 'Jamie Foxx' Lambrigts, Shauni 'Nina Simone' De Gussem, Sarah 'Omar Sy' Van Meel, Nicolas 'Naomi Campbell' Van Laere, Suzanne 'Missy Elliott' Grootveld, Laetitia 'Billie Holiday' Mouton, Elisabeth 'Samuel L Jackson' Goethals, Selin 'Oprah Winfrey' Bakistanli, Tom 'Kendrick Lamar' Antonissen, Lieselot 'Josephine Baker' Le Comte, Loïs 'Louis Armstrong' Savat, Marthe 'Rihanna' Thys, Marie 'Sarah Vaughan' Van Oost, Roxanna 'Aetha Franklin' Deleersnyder

Medewerkers

Wout 'Neil deGrasse Tyson' Vierbergen

Illustraties

Paulien 'Tina Turner' van der Wel
Emilie Devreese

Foto's

Arthur Joos, Aaricia Lambrigts

Eindredactie

Olivier 'James Earl Jones' Vander Bauwede, Joline 'Ella Fitzgerald' Vermeulen, Laura Massa, Arthur Joos, Timme Craeye, Pieterjan Schepens, Emilie Devreese, Sarah Van Meel, Selin Bakistanli, Tom Antonissen, Laetitia Mouton, Marthe Thys

Cover

Arthur Joos

BLOEDDONATIES BIJ HOMO'S

Eind april kopten de kranten positief nieuws voor homomannen. Bloeddonatie wordt eindelijk ook voor hen mogelijk in België en nog een aantal Europese landen. Die bloklettering was meteen misleidend, want er zijn nog steeds absurde criteria aan bloeddonatie verbonden. Minister van Gezondheid **Maggie De Block** gaf

haar fiat om de levenslange uitsluiting van bloeddonatie door homomannen te vervangen door onthouding van twaalf maanden. Op zich een signaal in de juist richting, ookal worden 'veilige' mannen in een langdurige vaste relatie nog steeds gestigmatiseerd. Het doel van de wetswijziging om het gevoel van discriminatie terug te dringen, is dus niet echt geslaagd. Seksuele geaardheid en seksueel risicogedrag zijn voor de publieke opinie bijna synoniemen geworden. Het regende dan ook al snel teleurgestelde reacties. MNM-presentator **Tom De Cock** beoordeelde de wetswijziging als "spuwen" op zijn trouwboekje. Ook holebi-en transgenderorganisatie Çavaria kaartte al aan dat die termijn van twaalf maanden "te lang" is en is vragende partij om de uitsluitingstermijn te herzien.

Eerder dit jaar bracht uw magazine een kritisch artikel over het voorstel om iedere risicogroep gelijk te benaderen.

“Wetswijziging De Block is non-cadeau voor holebigemeenschap”

Het 'homotologisch onderzoek' leerde ons echter dat er nog veel willekeur is bij de controlemechanismen van het Rode Kruis. Zo kan je eigenlijk gelijk wat invullen in de controlelijst. Dat probleem erkenden ze in het centrum in de Sint-Pietersnieuwstraat meteen. Ook de zogenaamd objectieve bloedtesten zijn niet 100% waterdicht. "Op chlamydia wordt bijvoorbeeld niet gecontroleerd", gaf men toe. Het zet dan ook kwaad bloed (sorry hiervoor) bij de homo's in een relatie dat zij als soortgelijke 'risicogroep' beschouwd worden. Een hetero die ontrouw is in een relatie, en het niet toegeeft, kan nog steeds bloed geven. Uiteraard is het belangrijk om vast te houden aan wetenschappelijke statistieken. Als één op twintig homo's seropositief is, moet je daarop sensibiliseren. Eerlijke communicatie is daarbij cruciaal, maar maak alstublieft een duidelijk onderscheid tussen risicogedrag en geaardheid. Promiscuïteit is niet inherent aan homoseksualiteit en hetero's zijn niet per definitie soavrij.

“Ik zeg niet dat kapitalisme overwonnen moet worden!”

ONDERWIJS

- 4 Kort en tijdlijn
- 5 On the Origin of: horlogemaker Stefaan
- 6 Interview hoofdredacteur Jacobin
- 10 12Urenloop
- 12 Erkenning, geld, macht en religie
- 16 Internationaal: Alternatief AFD
- 18 Wat en hoe, Deliveroo?
- 21 Achterklap: roddeltjes of feitjes
- 22 De Gleuf
- 23 Column
- 24 InQuizitie

WETENSCHAP

- Robotic realness 26
- Wetenschapskort 28
- 200 jaar genialiteit 29
- Schamperlab: Move hoe? 30
- Pinguins filmen op antartica 32
- Niet zo stoffig 34

Bewegen zoals een aapje

“We plannen niet en dat is onze sterkte”

CULTUUR

- 36 Cultuuragenda
- 38 KAPOW!
- 41 Gat in uw cultuur
- 42 Koifje
- 43 Festivalzomer: Boomtown
- 44 Lijstje
- 45 Recensie

SATIRE

- 46 De Liegende Reporter
- 47 Strip

KORT

Ik kan me haar naam niet meer herinneren. Dat is ook niet belangrijk. Ik heb haar ontmoet tijdens de theatervoorstelling **Farfalle (Matrak, 9/5)**. Onze ogen vonden elkaar toen ik luid verkondigde hoe overrated postmodernisme is. Ze is met me naar huis gegaan omdat ik aanbod haar sigaretten te kopen. Ze had ongelooflijk parmantige borstjes. We dronken goedkope whisky en hadden drie keer seks die nacht. Naakt lagen we naast elkaar en staarden naar de sigarettenrook die ik naar het plafond blies. Toen vertelde ze dat ze een vuurvliedertje wilde zijn omdat die vrij zijn. We hebben nog verschillende keren seks gehad in de dagen erna. We zagen elkaar op de **Jeneveravond (Scaldis, 10/5)**, op de **Bierbowling (VGK, 11/5)** en op de **Tijgerfeesten (Studentenfanfare, 13/5)**. Ik dronk veel, maar mijn alcoholisme was geworteld in existentiële onverzadigbaarheid terwijl ander alcoholisme uit kwetsbaarheid is. Niet die van mij. Ik weet gewoon dat ik op een dag doodga. Maar er kwam een moment waarop ze me niet meer terugsm'te en ik weet niet waarom. Ik dwaalde doelloos door Gent en zag een **stadspel (Moeder Domper, 17/5)** en een **ribbetjesavond (Deliria, 17/5)**,

maar het deed me niets. Ik voelde niets. Ik ging een slecht verlicht leeg café binnen waar de barman een al schoon glas nodeloos stond op te boenen. Ik kon Bukowski lezen, maar in de plaats staarde ik in mijn whisky en zuchtte diep. Het is gewoon het label van een relatie waarmee ik een probleem heb. Rusteloos zette ik mijn slapeloze nacht verder. Ik ontmoette een prostituee en haar pooier. Ik kocht van hem cocaïne en van haar tijd. Maar de cocaïne was niet het punt, het was een metafoor. De prostituee vouwde haar armen. Ze had mijn Manifesto duidelijk niet gelezen. Ze kon me niet snappen. Enkel Zij deed dat. Fuck. Dat was twee maanden geleden. Eergisteren werd ze door een bus aangereden en is ze gestorven. Ik zag het in de krant, dus ben ik deze ochtend naar haar begrafenis geweest en dat maakte me somber. Ik weet niet waarom. Ik haat mijn moeder, ook al betaalt ze mijn huur terwijl ik poëzie schrijf over masturberen in de douche. Het beest is dood. Ik denk dat ik een push-up ga doen langs de kant van de Leie. De Leie respecteert mij ervoor.

DOOR SHAUNI DE GUSSEM

POST MEI '86

1986

200 JAAR
JAAR 1975

UNIVERSITEIT GENT
OPRICHTING SCHAMPER

DOOR SELIN BAKISTANLI

1957
BLANDIJN

Een vogelvlucht doorheen de geschiedenis van de universiteit kan niet zonder even stil te staan bij de oprichting van haar studentenblad. We hadden heel graag willen zeggen dat wij het eerste blad waren aan de UGent, maar buiten de Liegende Reporter doen we vooralsnog niet aan *fake news*. Het Faculteitenkonvent (FK) publiceerde tussen '68 en '72 al *FK-nieuws*, waarin vooral, tja, FK-nieuws geschreven werd. In '72 stapte het FK over naar *RUG-nummer*. RUG staat voor Rijksuniversiteit Gent, trouwens. De redactie van *RUG-nummer* maakte het echter te bont, zo moesten de hoofdredacteur en de verantwoordelijke uitgever zich onder andere ooit voor de correctionele rechtbank verantwoorden na het publiceren van een naaktfoto, waardoor hun subsidies na drie jaar werden stopgezet. Zo snel gaven ze zich niet gewonnen: er moest een ander blad komen in de plaats. **Koen Raes**, die ook actief was bij *RUG-nummer*, werd aangeduid als hoofdredacteur en eind 1975 was de eerste *Schamper* een feit. Hoera!

- ON THE ORIGIN OF -

HORLOGEMAKER STEFAAN AELTERMAN

Even was de buurt van de Kortrijksepoort er niet gerust op: Stefaan verdween begin 2016 enkele maanden uit zijn horlogewinkel. Ondertussen is hij terug en zwaait hij hondstrouw naar iedereen die voorbij wandelt, fietst of snelt aan zijn vitrine. "Zij hebben weinig tijd, maar ik, daarentegen, heb alle tijd van de wereld."

DOOR SHAUNI DE GUSSEM

Stefaan Aelterman heeft zijn winkel in de Kortrijksepoortstraat al sinds 1974, een tijd waarin uurwerken maken nog *big business* was. "Er waren dagen waarop we dertig uurwerken verkochten. Per dag, *hé manneke!*" Het vak zit in zijn bloed: zijn

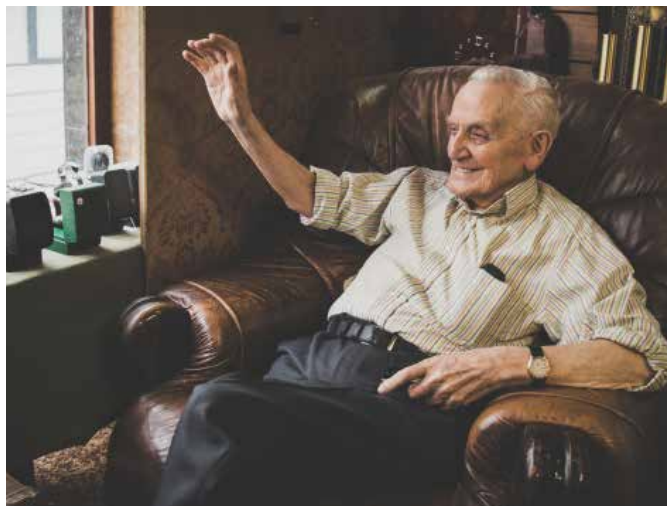
vader was ook horlogemaker en heeft hem de stiel opgelegd. "Ja, ik mocht niets anders doen van mijn vader. Maar ik vond dat niet erg, want het beroep interesseerde me. En het bracht me op plaatsen in de wereld! In Zwitserland mocht ik een jaar in de leer gaan – nu zouden ze dat stage noemen – en daarna had ik de kans om mee te gaan naar Amerika, maar dat vond mijn vader te louche. Dus kwam

ik terug naar Gent om bij hem horloges te verkopen en te repareren. Soms denk ik dat hij mij niet zo lang wilde missen." Stefaans zaak draait vandaag niet meer aan de snelheid van vroeger, maar misschien is dat maar goed. Hij wordt al een paar daagjes ouder, zegt hij, en na zijn lange ziekenhuisopname van 2016 wordt het steeds moeilijker en moeilijker. Maar aan stoppen denkt Stefaan niet. "Tot mijn laatste adem repareer ik horloges. Dat geeft mij genoegen. Ik doe het op mijn gemak,

ik haast er mij niet meer in zoals vroeger."

Hoewel zijn cliënteel slinkt met de jaren, blijven mensen toch binnenwippen. Traditionele mensen die een betrouwbaar robuust horloge willen, oude mensen die gesteld zijn op het

uurwerk dat ze al jaren rond hun pols dragen, erfstukken, vintage stukken van de tweedehandsmarkt. "Ik zie oud en jong hier voorbij komen. Soms komen ze binnen en laten ze iets repareren, maar de meesten lopen gewoon voorbij. Daar zwaai ik dan naar. Ik ken ze bijlange niet allemaal, maar ze zwaaien allemaal terug. Dat is toch plezant, dat maakt nu echt *nekeer* mijn dag." Stefaan probeert op

werkdagen zo vaak mogelijk in zijn winkel te vertoeven. Sinds de dood van zijn vrouw in 1996 heeft hij het sociale contact nodig. Afeiding, noemt hij het, de mensen zien. "Zij was ook graag onder de mensen. Het was een hevige tegen mij, maar een lieve tegen de klanten. En dat zet ik graag door." Hopelijk kan hij die traditie nog lang blijven doorzetten en heeft hij het op een akkoordje gegooid met de tand des tijds. Als iemand dat kan, is het toch wel een horlogemaker.

"JACOBIN IS ZOALS EEN LIFESTYLEMAGAZINE"

INTERVIEW MET BHASKAR SUNKARA

Een segment van ons gewaardeerd lezerspubliek is de mening toegedaan dat Schamper een megalinks vodje is. Dat zijn we slechts als het ons uitkomt, bijvoorbeeld om ons voor interviews te verantwoorden met Bhaskar Sunkara, hoofdredacteur van het écht megalinkse Jacobin, het grootste socialistische magazine van de Verenigde Staten.

DOOR PIETERJAN SCHEPENS, NICOLAS VAN LAERE

“Ik denk dat linksgezinde mensen vaak de neiging hebben om shortcuts op te zoeken, maar veel van het eigenlijke werk is traag en niet glamoureuus.” Jacobin schijnt nochtans niet veel last te hebben gehad van **Bhaskar Sunkara**'s visie op de stichting van een socialistische beweging. Sunkara startte het magazine zes jaar geleden, op zijn eenentwintigste, maar intussen is het uitgegroeid tot het grootste socialistische magazine van de Verenigde Staten. “Het idee was dat wanneer we linkse ideeën zouden omzetten in iets objectiefs en reëls over de wereld, die ideeën een publiek van honderdduizenden of zelfs miljoenen zouden kunnen bereiken. Tegelijkertijd wilden we ook een zekere orthodoxie in de socialistische beweging verdedigen. We geloven in het belang van klassenorganisatie, terwijl links daar tegenwoordig vaak sceptisch tegenover staat.”

Sunkara wil de Verenigde Staten niet afschrijven als een land waar klassenanalyse weinig voedingsbodem heeft. “Als je denkt aan de leiders van de burgerrechtenbeweging in de jaren 60, zagen deze mensen vaak de hiërarchische klassenverdeling in, zelfs terwijl ze voor burgerrechten stredden. **Martin Luther King** werd neergeschoten toen hij in Memphis een staking organiseerde, hoewel hij interracial, werkgerelateerde samenwerkingsverbanden had opgezet. De grootste nalatenschap van Amerikaans racisme was het blokkeren van zwarten aan de bodem van de sociale ladder. Het was voor alle arbeiders dan ook heel moeilijk om omhoog te klimmen. Als je racisme serieus wil aanpakken, moet je dus over klasse praten. En van zodra je het over klasse hebt, is het volgens mij

vrij gemakkelijk om seksisme en racisme robuust aan te pakken. Ik kan mij niet inbeelden hoe een serieus antiracisme eruit zou zien als het geen herverdeling inhield. En als je praat over herverdeling, praat je over klasse.”

Sunkara ziet zichzelf als een democraat. “Ik vertrek vanuit een normatieve kritiek op het kapitalisme. Mijn visie is een puur waardeoordeel, en heeft volgens mij geen wetenschappelijke basis. Dat is een socialistische verwaandheid die altijd verkeerd is geweest: het idee dat ze de natuurwetten van de maatschappij hebben ontdekt. Ikzelf geloof in een maatschappij met zo weinig mogelijk uitbuiting en hiërarchie als doel. Maar de meeste mensen denken als volgt: ik ben tegen extreme vormen van uitbuiting en hiërarchie, maar binnen de kapitalistische maatschappij is dit voor een deel gerechtvaardigd als het nationale rijkdom oplevert. Zij stellen het systeem niet in vraag.”

Om ooit een socialistische VS mee te maken, moet dit denken veranderen. “De VS is klaar voor socialisme wanneer er een groep van politiek bewuste mensen is die hierin gelooft, en als er genoeg sociale krachten zijn om zo'n transformatie teweeg te brengen. Als we ware democraten zijn, moeten we de mogelijkheid open laten dat dit eventueel nooit het geval zal zijn.” Het lijkt voor Sunkara alvast een moeilijke opgave. Een specifieke tijdsduur kan hij er dan ook niet op plakken. Zijn doel is echter duidelijk: “Mijn taak is veel makkelijker. Ik wil een oppositiebeweging op de kaart zetten. De laatste vijf tot tien jaar hebben we enorme vooruitgang geboekt. De meest populaire politicus in de VS is iemand die zichzelf een socialist noemt. Ook wijzen polls uit

dat een groot deel van de jeugd socialisme verkiest.”

PRODUCTIEFACTOREN

Sunkara ziet Jacobin als een eerder toevallig mediaproject. “We hebben per toeval vaardigheden ontwikkeld om vrij goed uitgewerkte publicaties te produceren, maar het hoofddoel blijven de politiek en de ideeën die erachter schuilgaan.” Hij is er nochtans van overtuigd dat politieke overtuigingen de inhoud niet hoeven te overweldigen. “Bij Jacobin proberen we intellectueel eerlijk te zijn. Dat wil zeggen dat we de wereld bekijken zoals hij is en denkers en mensen in hun eigen termen proberen te

“Once you pick up the gun,
you kill democracy”

begrijpen. Als we over **Donald Trump** schrijven, doen we dat niet op basis van morele veroordeling, maar proberen we helder en analytisch te onderzoeken waar hij vandaan komt of wat zijn sociale basis is. Op die manier hebben we intellectuele geloofwaardigheid en kunnen we in andere bladen geciteerd worden. Mocht er ergens een linkse partij aan de macht komen, denk ik dat we met onze achtergrond in staat zouden zijn om die koel te bekijken en niet gewoon propaganda te leveren. Met andere woorden: we staan zeer kritisch tegenover de Cubaanse regering.” De andere sterkte van Jacobin is volgens Sunkara de internationale focus. “We schrijven niet: 'Dit zijn de lessen waar we hier in de VS uit kunnen leren'. We schrijven het daarentegen op zo'n manier

dat mensen in die landen het ook kunnen lezen. Iedere andere publicatie in de VS moet zich afvragen wat relevant is voor Amerikaanse lezers.”

Jacobin aanvaardt meestal artikels van academici. “Daarna herschrijven we die opnieuw en opnieuw, puur stilistisch. Dat hebben we sinds het begin gedaan, maar nu doen we het op een veel hoger volume, misschien 1500 stukken per jaar.” Sunkara

"We staan zeer kritisch tegenover de Cubaanse regering"

beschrijft het model achter Jacobins snelle groei dan ook simpelweg als alles efficiënter doen. “We publiceren zoveel stukken als mogelijk, en van een zo hoog mogelijke kwaliteit. In essentie 80% goed. Geen 100%, want die extra 20% vraagt dubbel zoveel tijd. Online ontwikkelen we dan een massabasis, laat ons zeggen een miljoen mensen, en 2 à 3% daarvan abonneert zich dan op de gedrukte editie, die dan voldoende geld oplevert om alles overeind te houden. Het doel is om zoveel mogelijk lezers aan te trekken, en het is eigenlijk een soort wisselwerking: de onlineversie is onhoudbaar zonder de gedrukte en omgekeerd.”

VRIJETIJDSMARXISME

Over mensen die reageren op sociale media, trekt Sunkara zich niet al te veel aan. “We bereiken zoveel mensen dat het moeilijk is om een oordeel te vellen over onze lezers. Ik denk dat de gemiddelde lezer op een artikel klikt, dhet leest, en verder gaat met z'n dag, omdat hij of zij het te druk heeft. Een heel specifieke soort

lezer heeft daarentegen de tijd om erop te reageren. Door sociale media zijn de artikels verstrooid. Ieder artikel bereikt een ander publiek.” Het gaat dus minder

over een harde kern van lezers, en meer over de vraag of een bepaald onderwerp de lezer aanspreekt, zelfs als deze niet weet waar Jacobin voor staat. Deze fragmentatie is in alle vormen van media aanwezig. “Daarom is het belangrijk dat elk artikel dubbel gelezen kan worden. De ene kan het lezen als de visie van de media op sociale hervorming, dus eerder sociaal-democratisch. De ander kan de diepere substest lezen, zijnde een meer radicale visie, die van socialistische transformatie. Op lange termijn willen we dat mensen een ander beeld krijgen van een ander soort maatschappij, door de dagelijkse onrechtvaardigheden te verbinden met het diepere defect van de democratie en de inherente eigenschap van een kapitalistische maatschappij om vrijheid te

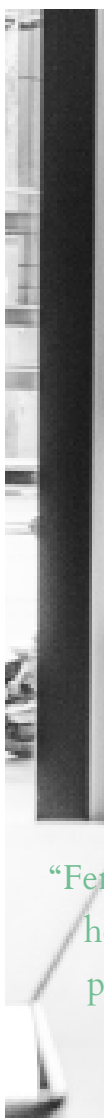
beperken.”

“Ik zeg niet dat kapitalisme overwonnen moet worden”, zegt Sunkara. We voelen ons bedrogen. Hoe gaan we nu onze eigen Marxist Meme van hem kunnen maken? “Echter, onze dagelijkse praktijk moedigt mensen wel aan om het systeem te hervormen.” Opluchting. “Het zou kunnen dat we dan dezelfde weg afleggen die de Europese sociale democratie heeft genomen. Ik denk dat we dit wel kunnen vermijden, maar dat is natuurlijk volledig subjectief. Deze uitweg bestaat uit het oprichten van politieke organisaties en het zorgen voor bewustzijn. Als ons enige doel erin zou bestaan om sociale hervorming te bereiken, zouden we eindigen als Sisyfus.”

“Om aan de macht te komen, maakten socialisten van geweld te vaak een fetisj. De meeste nationale bevrijdingsbewegingen zijn aan de macht gekomen door geweld, en weinigen waren achteraf in staat om een democratisch systeem op te bouwen. *Once you pick up the gun, you kill democracy*”. Over hoe het dan wel moet, stelt Sunkara het volgende voor: “Mijn visie op sociale verandering ligt dichterbij een linkse sociaaldemocratische visie, waar je sociale democratie tot het uiterste drijft, om daarna nog een stapje verder te gaan en eigendom en controle over investeringen te eisen. Op dat punt zou je weerstand krijgen van het kapitalisme, maar dat hoeft niet per se tot geweld te leiden. Hoe stabielier een systeem, hoe gemakkelijker de transitie.”

CLICKBAITCOMMUNISME

Sunkara denkt daarom niet dat de hedendaagse journalistiek in een crisis verkeert. “Nieuws zal gewoon moeten uitzoeken hoe het zich aan veranderende omstandigheden kan aanpassen. Kranten als de New York Times leveren schitterend werk, door video's toe te voegen en zo. De kwaliteiten zijn nog steeds dezelfde als ervoor. Als sociale media en andere

zaken aanzetten tot verschillend gedrag, doen ze ook veel goeds voor de traditionele media. Mensen zeggen altijd dat het Facebookalgoritme te veel controle heeft over *whatever*, maar dat algoritme laat journalistieke media juist toe om miljoenen mensen te bereiken die hun materiaal anders niet gelezen hadden. Wat magazines betreft, is de situatie juist heel gezond.”

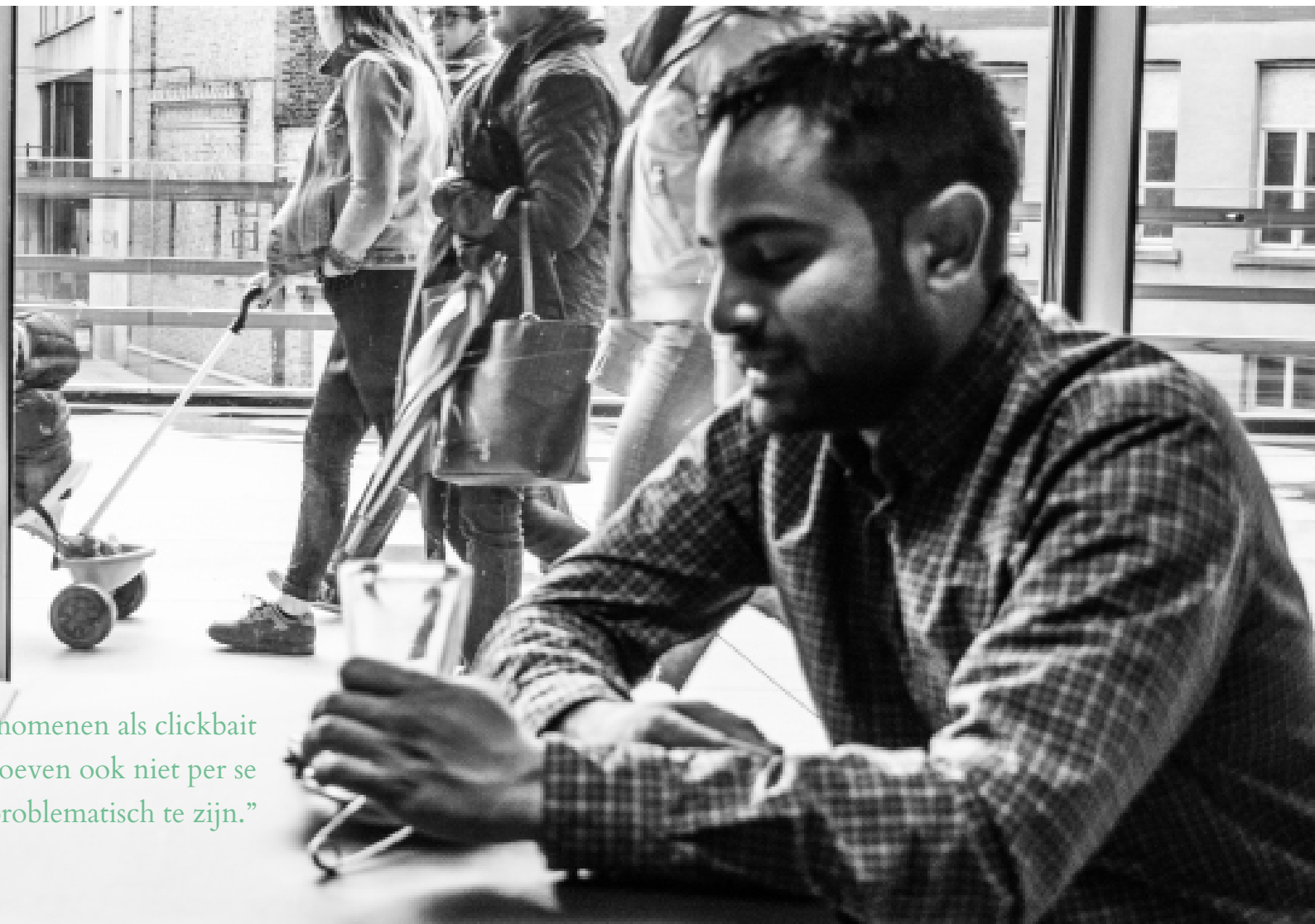
Sunkara denkt dan ook niet dat de traditionele media veel te leren hebben van het snelle succes van Jacobin. “Wij kunnen juist iets van hen leren. Het klinkt niet heel marxistisch, maar ik denk dat we vorm van inhoud kunnen scheiden. Voor onze illustraties vragen we dezelfde mensen als de New York Times en andere grote bladen. Er bestaat niet zoiets als linkse of rechtse kunst, er is gewoon goed en slecht design. En als je enkel naar de vorm van Jacobin kijkt, is het enige dat

we hebben kunnen doen een heel succesvolle nichepublicatie produceren, die erin geslaagd is een deel van de markt te domineren die toevallig aan het groeien is. Traditionele publicaties weten al hoe ze dat moeten doen, hoe ze een spin-off moeten produceren zoals een lifestylemagazine.”

Fenomenen als clickbait hoeven ook niet per se problematisch te zijn. “Engagement uitlokken is op zichzelf niet noodzakelijk een slecht iets, het is zelfs een deugd. Het probleem met clickbait is dat de titel vaak niet overeenkomt met de eigenlijke inhoud, maar zo lang die wel overeenkomt, denk ik niet dat er iets mis mee is. Wij bij Jacobin kiezen meer gesofisticeerde titels, deels omdat dat onze *brand* is. Als we achter de goedkopere clicks aangaan, kunnen we onze *brand* verminderen totdat het zelfvernietigend wordt.”

“Natuurlijk is er het probleem dat er een *echo chamber* aan het ontwikkelen is aan zowel de linker- als de rechtzijde, maar dat is meer verbonden aan intense politieke polarisatie. Tijdens de negentiende eeuw was de Amerikaanse pers trouwens veel duidelijker partijgebonden, dus misschien is het gewoon een terugkeer naar de norm. Kijk ook naar het Verenigd Koninkrijk: de pers is daar op een heel giftige manier gepolariseerd, maar dat heeft de Britse democratie niet ondermijnd. De Britse democratie is niet minder gezond dan die in de Verenigde Staten.”

“Misschien, en ik weet dat dit niet heel socialistisch klinkt, zitten we qua media in een periode van reorganisatie en zal de markt zaken tot op bepaalde hoogte oplossen.”

fenomenen als clickbait hoeven ook niet per se problematisch te zijn.”

LOFREDE VOOR DE BLANDIJN

INTERVIEW MET FILOLOGICA

Blandinia won de Schamperronde op de 12urenloop. De prijs? Twee pagina's ongegeneerde reclame voor de Blandijn en voor studentenvereniging Filologica. En avant.

Tijdens de Schamperronde waren we onder het mom van *fake news* op zoek naar de beste samenzweringstheorie. "Schamper pleegt plagiaat op Dilemma (het magazine van Filologica, red.)" stond er te lezen op het bord dat **Serafina Van Geertruyen**, scriptor van Filologica, met zich meedroeg. Wij houden wel van wat ironie en gaven het presidium van Filologica met veel plezier het beloofde plaatsje op onze cover en dit artikel. Praeses **Tina Hottinger** en haar opvolger **Aulikki Lefevre** kwamen ons een spoedcursus Filologica geven.

STRIJDBIJL

"Filologica is de officiële studentenvereniging voor studenten Taal- en Letterkunde aan de Universiteit Gent", legt Tina uit. "We ondersteunen studenten op vlak van hun studie, zoals het aanbieden van studiemateriaal en hulp bij de examens, maar we organiseren ook activiteiten gericht op plezier en vermaak." Vooral het culturele aspect willen de meisjes in de verf zetten: "We hebben ons eigen toneel, wij organiseren **Woorden en Daden**, een benefietavond met muziek en voordracht, we brengen het magazine **Dilemma** uit ..." somt Aulikki op. Intimi van zowel Schamper als Dilemma zijn al op de hoogte van de tumultueuze relatie tussen de twee bladen. Hoe het zo is kunnen lopen is echter minder duidelijk. "Ik denk dat dat ooit begonnen is door een artikel

in Schamper over *blandino's*", zegt Tina. "De Blandijn heeft dat nogal persoonlijk opgenomen. Dilemma heeft daar dan op gereageerd en zo is het begonnen." Gelukkig stellen beide *blandina's* ons gerust: "Het is een gespeelde, ironische strijd."

GRENDOVERSCHRIJDEND GEDRAG

Vorig academiejaar publiceerde Schamper een getuigenis van een slachtoffer van seksueel grensoverschrijdend gedrag aan de Faculteit Letteren en Wijsbegeerte. De studenten van de faculteit reageerden hier misnoegd op en Schamper kreeg dan ook veel boze reacties vanuit de Blandijn. "Ik was zelf heel blij dat het naar buiten is gekomen. Dat is belangrijk en ik denk niet dat wij de enige faculteit zijn waar zo'n dingen gebeuren", benadrukt Aulikki. "Ik weet dat veel mensen kwaad waren omdat het niet aan Schamper was om dit nieuws naar buiten te brengen, omdat jullie niet genoeg bronnen hadden." Tina beaamt dit: "Het was eerder de taak van officiële instanties, zoals de UGent, om dit te doen. Het artikel was er voordat de prof effectief was aangeklaagd. Het leek alsof jullie meegingen in de geruchten en de studenten wilden opzetten tegen hun professoren."

THE PERKS OF BEING A BLANDINO

Het zijn niet enkel Pol en Soc'ers die

aanzien worden als toekomstige doppers, ook van een Blandijndiploma wordt wel eens gezegd dat het een vodge papier is. Tina en Aulikki liggen hier niet wakker van: "Wij kennen veel oud-studenten, onder andere van bij Filologica en die hebben gewoon allemaal een job."

"Het leuke aan de Blandijn is dat bijna alle mensen die hier studeren dit doen omdat ze het graag willen, niet per se om later veel geld te verdienen", vult Tina aan. "Ik denk dat veel mensen rechten, geneeskunde of economie studeren omdat dat superzekere richtingen zijn. Wij hebben een andere drijfveer."

Ook de achtergrond en basiskennis is een groot pluspunt, vinden de meisjes. "Aan de Blandijn kan je veel wereld- en mensenkennis opdoen. Ik vind het belangrijk dat als iemand mij aanspreekt over een toneelstuk, bijvoorbeeld 'Wachten op Godot', ik op zijn minst weet waar het over gaat. Dat krijgen wij sowieso mee hier, in andere richtingen is dat niet zo", zegt Tina. De vergelijking met bèta-richtingen is snel gemaakt: "Als je wiskunde studeert, en alleen maar dingen over wiskunde leert, is dat tof als je een kassa moet tellen, niet als je een gesprek moet voeren met iemand."

CUBA VAN GENT

De Blandijn is het decor geweest van verscheidene studentenprotesten. De Faculteit Letteren en Wijsbegeerte staat bekend als een linkse faculteit en de *blandino's* worden wel eens

hippies genoemd. "Veel blandino's zijn progressief", geeft Tina toe. Aulikki vindt dit niet per se een slechte zaak: "Ik zie dit niet als iets negatiefs. De Blandijn is bijvoorbeeld tegen seksisme en racisme, voor LGBT-rechten ... Is dat een politieke stroming of is dat menselijk zijn? Slogans als 'diervriendelijk vlees bestaat niet' of rondlopen met feminismestickers en zo, daar doe je geen kat mee kwaad. Het is misschien naïef te geloven dat je de wereld kan veranderen, maar wat zou er gebeuren mocht niemand dat denken? Als er één iets is waar de Blandijn niet open voor staat, is het extreemrechts. Maar of dat slecht is?" Tina voegt hier wel meteen aan toe dat het extreemlinkse van vroeger niet meer zo aanwezig is. "De politieke meningen van blandino's liggen tegenwoordig meer gespreid."

ONE OF US

Het moet gezegd: noch Tina, noch Aulikki trekt zich iets aan van het stereotiepe beeld van de blandino dat soms wordt geschetst. Ook wij hebben ons daar al schuldig aan gemaakt. "Ik vind dat niet erg, ik ben er trots op. De Blandijn is de schoonste plek op aarde, op geen enkele andere faculteit word je zo direct opgenomen", zegt Aulikki vastberaden. "Sommige faculteiten lijken op middelbare scholen: je moet dezelfde kleren dragen, iedereen moet er hetzelfde uitzien, je mag geen mening hebben ... Ik ben blij dat je echt jezelf kan zijn aan de Blandijn." Tina denkt dat dit ook de reden is waarom er zoveel gesproken wordt over de Blandijn.

Dat het open karakter van de faculteit zich niet beperkt tot haar eigen studenten

wordt duidelijk wanneer we vragen hoe een *rechtenboy* bekeken zou worden in de wandelgangen van de Blandijn. "Er komen hier superveel *rechtenboys*, want zij hebben hier ook les. Wij zijn dan blij dat er af en toe een heterovent rondloopt in de Blandijn", grapt Aulikki.

Aan de Blandijn doet iedereen zijn ding, en niemand trekt zich niets aan van hoe anderen erbij lopen. Toch wordt er ook daar eens raar opgekeken. "Bijvoorbeeld als er vijf meisjes binnenkomen, die denken dat ze allemaal uniek zijn omdat ze andere kleuren aan hebben, maar ze dragen allemaal Tommy Hilfiger, Nikes, die *sjakossen* die ze allemaal hebben (Michael Kors, *red.*). We zouden die mensen niet uitsluiten, maar ons wel afvragen of ze compleet zichzelf zijn."

Tina besluit met de wijze woorden: "We gaan jullie pas anders bekijken als jullie allemaal hetzelfde zijn."

ERKENNING, GELD EN MACHT? RE

MAG ER AAN DE KERKFINANCIERING GERAAKT WORDEN?

← JEROEN HEIREMANS

Onlangs kwam de financiering van religie door de overheid in opspraak dankzij een voorstel van Gwendolyn Rutten (Open Vld) om religie zelfbedruipend te maken. Geven we te veel geld uit aan religie? En vooral, moeten we daar iets aan doen?

DOOR AARICIA LAMBRIGTS, SUZANNE GROOTVELD
FOTO4S DOOR ARTHUR JOOS EN AARICIA LAMBRIGTS
CARTOON DOOR PAULIEN VAN DER WEL

RELIGIE IN EEN SECULIERE STAAT

België kent een lange religieuze geschiedenis. Christelijke waarden zijn deel van ons erfgoed geworden en in elk dorp vind je een kerk. Toch kent het katholieke geloof steeds minder kerkgangers. Rutten deed haar uitspraak naar aanleiding van het mogelijk intrekken van de erkenning van de Fatih-moskee in Beringen. Alle moskeeën zouden volgens Rutten onder de loep moeten worden genomen. "Onze staat werkt niet meer vanuit een bepaalde levensbeschouwing, maar het is ook niet de bedoeling om religie uit het openbare leven te bannen", vertelt professor Politieke Filosofie (UGent/UAntwerpen) **Patrick Loobuyck**. "Daarnaast is er een scheiding van Kerk en Staat en geldt er staatsneutraliteit, het is dus niet de bedoeling dat de staat zich zomaar mengt in religieuze aangelegenheden." **Mayada Srouji** studeert Arabistiek en Islamkunde aan de UGent, is zelf gelovig en gelooft dat de Islam een plaats verdient: "Een stempel plakken op iedere moskee is onterecht. Uiteraard moet men er wel op toezien dat er binnen de religieuze ruimte genoeg transparantie is."

KERK EN STAAT

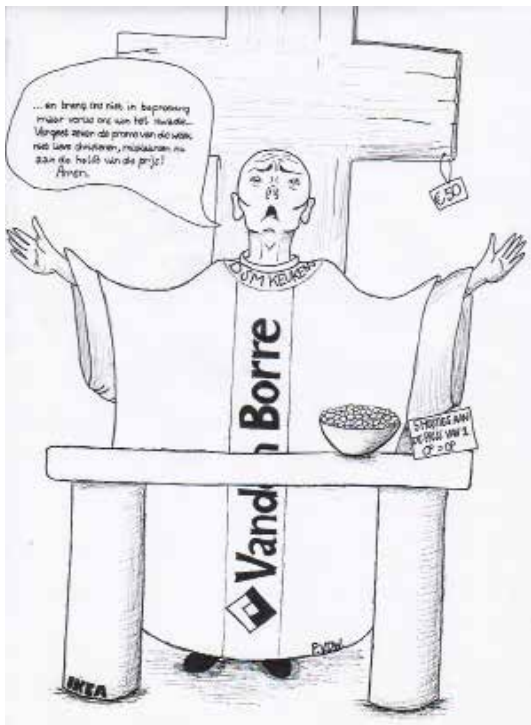
Religie en staat, het blijft voor een democratische rechtsstaat een moeilijk huwelijk. De middenweg vinden lijkt de boodschap, maar voor sommigen is religie een doorn in het oog. Toch kan het niet de bedoeling zijn religie te laten verdwijnen. "Het gaat niet om het afschaffen van religie, maar over het creëren van een ruimte waarbinnen verschillende levensbeschouwingen naast elkaar kunnen bestaan en maximaal hun levensvisie kunnen nastreven." benadrukt Loobuyck.

"Er moet zeker plaats blijven voor religie in de publieke ruimte" zegt **Jeroen Heiremans**, student Theologie aan de KU Leuven en overtuigd katholiek. "Maar een religieuze boodschap moet er een met respect voor iedereen zijn. Het mes snijdt aan twee kanten. De religie mag zich niet met de staat bemoeien, maar het is ook niet aan de overheid om te zeggen hoe een religie zich moet organiseren."

België voorziet in de lonen van priesters en imams, maar ook in morele consulenten. Daarnaast worden het patrimonium en de werkingsmiddelen regionaal betaald. De historie komt nog uit de tijd van Napoleon, toen heel wat kerkgoed werd geconfisqueerd. Ook de kerken zelf werden nu enkel nog in bruikleen van de Kerk gegeven, maar waren eigendom van de staat. Om aan dit verlies tegemoet te komen kwam er een kerkfinanciering. Er is echter een scheeffrekking: De Kerk krijgt op dit moment rond de 86% van dit budget. Overige erkende levensbeschouwingen, een voorwaarde om geld te krijgen, zoals Islam en Vrijzinnigheid moeten het dus met veel kleiner budget doen. We kunnen ons afvragen of zo'n financiering nog rechtvaardig is.

MAG ER NOG CONTROLE ZIJN?

In haar kritiek op de financiering is Rutten echter niet aan haar proefstuk toe. Al in 2010 bracht ze dit ter sprake. Toen wou Open Vld de kerkfinanciering zo aanpassen dat je op je belastingaangifte zelf kan aangeven waar een deel van je geld naartoe gaat. Dat is een praktijk die in andere landen de normaalste zaak van de wereld is. "Dat idee van belastingaangifte zou eigenlijk ter discussie mogen komen. Maar dan in een rustig gesprek,

en niet in een steekvlam van verontwaardiging over het al dan niet afschaffen van een erkenning", zegt Loobuyck. "We moeten ook niet vergeten waar Rutten het precies over heeft", haalt Heiremans aan. "De erkenning van die moskee in Beringen heeft eigenlijk niets te maken met de verdeling van de financiering. Rutten gebruikt dit om het vizier weer op de gelden te richten." Maar er zijn weldegelijk alternatieven waarover mag nagedacht worden. "We kunnen bijvoorbeeld voor een Kerk- of cultusbelasting kiezen," stelt Heiremans. "En op die basis kunnen we verder denken. Daarbij hoeft steun niet meteen uitgesloten te zijn. Ik ben wel gewonnen voor een systeem zoals in Italië, *otto per mille*, waarbij 0.8% van de inkomensbelasting door de persoon zelf kan toegewezen worden aan een religie, maar ook aan een liefdadigheidsinstelling. Dat hoeft enkel aangekruist te worden op de belastingbrief." Dat er over financiering van religie nagedacht mag, en misschien wel moet worden, is duidelijk. Momenteel wordt het geld verdeeld naar het aantal parochiegangers. Een 'parochie' is echter het dorp of de gemeente, ongeacht of zij gelovig of christelijk zijn. Loobuyck:

"Nu krijgen zo'n 3000 priesters hun loon van de overheid, tegenover 70 imams. Het systeem kan democratischer. Er is niet meer enkel het katholieke geloof zoals in de tijd van Napoleon." Religie blijft echter wel aanwezig. Hoewel er veel veranderd, blijven velen zichzelf vinden in geloof. Mayada: "Zolang de mens op zoek is naar antwoorden, zullen er mensen zijn die dat in religie vinden. Filosoof **Jürgen Habermas** stelt het zo: religies kunnen een leerproces doorlopen en andere interpretaties aannemen, zodat ze compatibel zijn met de tijdsgeest. Ze zijn flexibel. Religies kunnen dus zeker een liberale en democratische vorm aannemen." De volledige afschaffing van financiering voor religie boezemt sommigen ook angst in. Zo zou er 'garagereligie' kunnen ontstaan. Daarbij wordt religie enkel in achterkamertjes bedist en valt sociale controle, of welke controle dan ook, erg moeilijk uit te oefenen. De angst voor terrorisme duikt weer op. Loobuyck vertelt: "Momenteel hebben we een nauwere band tussen Kerk en Staat dankzij die financiering en toch hebben we het hoogste aantal terroristen in Europa. Het argument is dus niet overtuigend." Controle lijkt dan ook geen heil te brengen om zaken zoals terrorisme uit te roeien. Aangezien Kerk en Staat gescheiden moeten zijn, lijkt die inmenging dan ook niet het geschikte middel. Heiremans vult nog aan: "Erkenning en het ontvangen van financiering zijn geen vrijgeleide tot controle. De staat heeft genoeg manieren om te bestraffen, ook op grond van mensenrechten en staatsvei-

ligheid. De financiering volledig zelfbedruipend maken, is hier niet de oplossing. Overigens zullen de Diyanet-moskeeën daar weinig last van ondervinden, want zij worden gefinancierd vanuit Turkije, en daar kunnen we ons misschien wel vragen bij stellen."

ERKENNING OF VERBANNING?

In België kan men via een procedure een aanvraag indienen om als levensbeschouwing erkend te worden. Als deze aanvraag wordt goedgekeurd wordt een levensovertuiging officieel erkend en kun je je daarachter scharen. Maar erkenning betekent ook dat er geld naar die levensbeschouwingen moet gaan. Elke religieus huis moet zich tot een van die levensbeschouwingen laten verbinden om een deel van de koek te krijgen. Wanneer levensbeschouwingen vanuit het buitenland gefinancierd worden, voelen zij zich dan ook niet genoodzaakt zich aan die erkenning te verbinden en vragen die

"Religies kunnen zeker een liberale en democratische vorm aannemen"

dan vaak ook niet aan, zoals gebeurde met de Diyanet-moskeeën. "De staat mag zich volgens mij wel bemoeien met de manier waarop religie gepredikt wordt", stelt

"De financiering volledig zelfbedruipend maken, is hier niet de oplossing"

- Jeroen Heiremans

Mayada. "Toch over zaken die gaan over de fundamentele grondrechten die een seculiere staat ons biedt. Anders is er een risico aan verbonden, waarbij bijvoorbeeld vrouwen intern gediscrimineerd worden en homoseksualiteit vervolgd wordt."

Religie vinden we in verschillende geledingen van onze maatschappij terug. Sommigen groeien er van jongs af mee op, anderen leren het pas op de schoolbanken

kennen. Loobuyck: "De levensbeschouwingen geven we mee in het onderwijs. Dat staat zo in de grondwet via het schoolpact. Dat impliceert dat er bijvoorbeeld ook over vrijzinnigheid gesproken wordt in de klassen. Het zorgt er echter ook voor dat onze handen vaak gebonden zijn wanneer we iets willen aanpassen." De financiering en erkenning van levensbeschouwingen of van moskeeën zijn

dus niet volledig met elkaar te rijmen. Dat Rutten dit aanhaalt, lijkt een politieke zet om het voorstel terug op tafel te krijgen. Dat er ruimte moet komen voor discussie, lijkt duidelijk.

Heireman concludeert: "Het zou van veel nederigheid getuigen mocht de Katholieke Kerk de ongelijke verdeling van de middelen zelf ter sprake brengen en openstaan voor discussie." De erkenning blijft een heikel punt, want ze

is niet verplicht. Wanneer een instelling al van geld voorzien is, heeft het niet meteen een reden tot aansluiting. Toch moeten we de piste van erkenning niet meteen verlaten. Mayada: "Door de staat een monopolie toe te kennen op het erkennen van kerken, moskeeën, synagogen etc. en de opleidingen die daar mee verbonden zijn, geeft meer controle over de inhoud die gepredikt wordt. Dat lijkt mij beter dan oncontroleerbare religieuze organisaties." De politiek heeft nog veel werk voor de boeg als het op kerkfinanciering aan komt. Het debat wordt af en toe weer eens opgerakeld, maar veel vooruitgang is er nog niet geboekt. Eventuele nieuwe belastingen, zoals een Kerkbelasting, lijken op het eerste gezicht moeilijk te verkopen aan Jan met de Pet, maar kunnen uiteindelijk misschien wel de uitkomst bieden. Zolang we er eens echt over durven praten.

ESL

RECLAME

BOEK NU JE
ZOMER-
VAKANTIE!

Taalreizen overal ter wereld

Een ervaring die je leven verandert

HET ALTERNATIEVE AFD?

TUSSEN PROTEST- EN REGERINGSPARTIJ

Alternative für Deutschland ontpopte zich in 2015 al van een single issue-partij tot populistische partij. Vorige maand leiden interne breuklijnen tot een herevaluatie. Partijvoorzitster Frauke Petry, die hoopte op een derde ommezwaai, moest wijken.

DOOR ARTHUR JOOS, LOÏS SAVAT

Eind 2012 ontstond uit een coalitie van economen, journalisten en bedrijfsleiders, het zogenaamd 'Wahlalternative', waaruit begin 2013 AfD ontsproot. Hun doel: een kruistocht tegen de Eurozone. "In relatief korte tijd maakte de partij in 2015 de omslag naar een populistische partij met een rechts-radical invulling", vertelt prof. **Kristof Steyvers** (Universiteit Gent) ons. "De problematiek van vluchtelingen, asiel en migratie, alsook de wijzigende reactie van de Duitse regering hierop waren de katalysator van die omslag."

NEIN MANN!

Al sinds het ontstaan van AfD vallen verschillende groepen te onderscheiden binnen de partij: elke groep heeft haar eigen uiteenlopende doelen, en samen vormen ze wisselende coalities om de bovenhand binnen de partij te krijgen. Het

veranderlijke karakter van de partij vindt dan ook zijn oorsprong in de samenstelling en de onderlinge verhoudingen van die groepen. Onder toenmalig partijvoorzitter **Bernd Lucke** bestond de partij vooral uit liberaal-conservatieve intellectuelen. De partij focuste toen vooral op economische en eurosceptische thema's.

In 2015 verenigden drie andere groepen binnen de partij zich tegen toenmalig voorzitter Lucke: de populisten onder **Gauland** en **Meuthen**, de ultranationalistische harde kern onder **Poggenburg** en **Höcke** en de mandaatzoekers onder **Petry** en haar echtgenoot **Marcus Pretzell**. Lucke en het leeuwendeel van diens entourage verlieten de partij om zich nadien te verenigen in LKR (Liberal-Konservative Reformer), waarna Petry het roer overnam. Onder Petry entte AfD zich onder meer op de vluchtelingenproble-

matiek. "Frauke Petry verpersoonlijkte de strijd rond de eerste omslag in de partij. Zij stond voor de verbreding richting populistisch-radicaal rechts", stelt prof.

"Petry stond voor de verbreding"

Steyvers.

ICH WILL NOCH NICHT GEHEN

"Maar de discussie blijft," vervolgt professor Steyvers, "Hoe rechts kan je gaan in de Duitse politiek? Petry en de haren zijn behoorlijk radicaal, maar er zijn personen in de partij voor wie het gerust wat extremer mag." Het is net die tweespalt die vorige maand voor discussie zorgde. Petry zette zich toen, met het oog op mogelijke coalities na de verkiezingen

van 2017, af van uitgesproken racistische uitspraken. Ultranationalist Höcke dreigde, tegen de zin van een aantal sterkhouders, uit de partij te worden gezet.

“Dit soort discussies over verschillende visies, vaak gevat in een strijd rond specifieke personen, zie je uiteraard wel meer in partijen, zeker als ze van het nichetype zijn zoals de AfD. Ideologische en strategische overwegingen gaan dan vervolgens vermengen. Dit alles wordt in de hand gewerkt door de eigenheid van de Duitse politiek, die omwille van de bekende historiek weinig op heeft met radicaal rechts, en door het kiessysteem vooral de twee grootste partijen bevoordeelt. De kleinere partijen dienen in eerste instantie over de kiesdrempel van 5% te geraken”, meent prof. Steyvers. “Petry wilde de AfD richting centrum sturen, om zo *Koalitionsfähig* te worden”, vervolgt hij. “Ze dacht een stuk de positie van de liberalen, die christendemocraten en socialisten klassiek vaak de meerderheid bezorgen in de Bundestag, in te nemen.”

ICH WILL NOCH 'N BISSCHEN TANZEN

"Petry wilde de AfD richting centrum sturen, om zo *Koalitionsfähig* te worden"

“De AfD is er flink op achteruit gegaan in de peilingen. De nieuwe discussies over de koers van de partij, alsook de recente machtswissel, vallen hierin te kaderen. Petry wilde blijvend inzetten op regeringsdeelname, waarvoor ideologische matiging in haar ogen de voorwaarde was. Haar partij is haar daar duidelijk niet

in gevolgd. In de aanloop naar het recente congres van Keulen bleek al dat ze steeds minder kans maakte om het gezicht van AfD te blijven bij de komende federale

scenario van de radicaal-rechtse *flashpartij* te vermijden. Het is nu dus meer een kwestie van de kiesdrempel te halen dan om een potentiële regeringspartner te

verkiezingen”, analyseerde Steyvers nog. “De partij is nu in handen van het duo Gauland - uit de nationalistische en conservatieve, radicaal-rechtse vleugel - en Weidel - voormalig Goldman Sachs, en meer economisch-liberaal gericht. Het programma stelt scherp op maatregelen tegen de vluchtelingenstroom, ziet geen plaats voor de Islam in Duitsland, wil het land uit de Eurozone, en staat een actief bevolkingsbeleid voor.”

Hoe ziet de toekomst er nu uit voor AfD? “Met deze wissel denk ik dat de partij voorlopig op overleven als nichepartij is aangewezen, om het traditionele

worden. De komende maanden zal de strijd vooral tussen **Merkels** CDU/CSU (de christendemocratische partij) en SPD (de sociaal-democratische partij) gaan, zeker nu die laatste een nieuwe leider heeft, **Martin Schulz**, en het goed doet in de peilingen”, aldus nog Steyvers.

“Ik schat de rol van AfD in die strijd vooral als nichespeler in, met een zweepfunctie op centrumrechts. Merkel zal zich in termen van immigratie en integratie wat rechtser tonen in de campagne door de Duitse identiteit en eenheid te benadrukken. CDU/CSU moet nu het opmerkelijke, maar realistische alternatief bieden voor een te radicale koers”, besluit hij.

HET WAT EN HOE VAN DELIVEROO

"Ik moest eens leveren
aan het Tepelhof"

Leveringsbedrijf Deliveroo is steeds prominenter in het Gentse straatbeeld aanwezig. Voor heel wat studenten is het een perfecte bijverdienste, zo blijkt uit getuigenissen. Maar hoe ziet de sociaalrechtelijke kant van de medaille eruit?

DOOR TIMME CRAEYE, LAETITIA MOUTON

FOTOS DOOR ARTHUR JOOS

www.schamper.be

De Gentse straten worden overspoeld door appelblauwzeegroen. Het zijn geen vliegtuigen of vogels, maar werknemers van bezorgdienst **Deliveroo** in hun typische outfit. Ze nemen post-circulatieplan Gent met storm over en bezorgen alles wat je maar kan wensen aan huis, van ontbijt tot diner. Wie zijn ze, wat drijft hen en wat is hun statuut in de sociale zekerheid?

BETAALD FITNESSSEN

Louis Van Keymeulen *sjeest* sinds begin 2017 door Gent om maaltijden te leveren. Gewapend met doos en helm brengt hij gemiddeld drie maaltijden per uur tot aan uw voordeur. Enkele maanden later sprong ook **Ruben** op het zadel.

Werken jullie graag voor Deliveroo?

Louis: “Ik vind het een perfecte studentenjob, aangezien je de stad beter leert kennen. Je verdient eigenlijk geld terwijl je ‘fitness’. Het helpt ook bij je vaardigheid om met mensen om te gaan, want je staat met zoveel mensen in contact.”

Ruben: “Ja, eigenlijk wel. Ik doe het supergraag. Mijn huisgenoot werkte er al en ik zag dat de uren flexibel zijn, het goed betaalt en het een leuke job is. Je moet ook veel fietsen, en dat doe ik graag. Mij kandidaat stellen ging heel gemakkelijk en nu raad ik het ook al mijn vrienden aan.”

Wat zijn jullie leukste anekdotes?

Ruben: “Ik kreeg ooit €15 fooi bij het leveren van een lasagne. Die klant zat op café en kwam wat verward naar buiten. Hij geeft me €15 en zegt: 'het is oké.' Later heb ik wel nog eens gecontroleerd of de klant niet dacht dat hij aan mij moest betalen. Het bleek echter wel degelijk om een dikke fooi te gaan.”

Louis: “Het gebeurt vaak dat mensen een adres fout intypen of een letter te weinig invoeren. Zo heb ik eens moet leveren aan

iemand die aan het ‘Tepelhof’ woonde. Dat bleek eigenlijk het Tempelhof te zijn. Ik heb ook al een aantal keer bij bekende mensen moeten leveren, bijvoorbeeld bij AA-Gent speler **Danijel Milicevic**.”

Hoe verloopt de communicatie met de klanten?

Louis: “De communicatie gebeurt volledig via de Deliveroo-app. We krijgen een notificatie met het adres van het restaurant waar we eten moeten ophalen en het adres waar we het vervolgens naartoe moeten brengen. Toch is het ook belangrijk om kleine gesprekjes te voeren met de klanten. Het zijn de kleine dingen die klanten content maken over de service. Het uurloon van Deliveroo is oké, maar het is uiteraard wel tof als je er een nog fooi bovenop krijgt.”

Hoeveel verdienen jullie per uur?

Louis: “De lonen verschillen afhankelijk van of je student of zelfstandige bent. Als student verdien ik €9,30 per uur plus fooien. Die variëren enorm: ik heb al shifts gedaan waarbij ik geen fooi kreeg, soms krijg ik dan weer €5 per bestelling. Ik krijg wel vaker een fooi dan niet. Het helpt al zeker dat wanneer je bestelt bij Deliveroo er een extra invulveld staat om een fooi te geven. We zien dan op onze smartphone hoeveel fooi we hebben gekregen bij elke bestelling. Het gebeurt zelden dat mensen echt nog iets aan de deur geven.”

Ruben: “Bovendien krijgen we een bonus van Deliveroo als we drie bestellingen in een uur afhandelen. Maar een uur, dat is een vol uur. Als je van 5u30 tot 9u werkt, ga je dat eerste half uur sowieso niet aan dat aantal bestellingen raken. Het zijn de volle uren die tellen. Als je drie leveringen doet binnen het uur, krijg je €1,50 bonus. Voor iedere bestelling die je daarna afrondt, krijg je nog eens €1,50 bonus. Daarnaast heb ik eens heel uitzonderlijk €15 fooi gekregen van iemand, dat is echt ongekend. Soms heb je dagen waarop je twee shifts doet, zestien bestellingen en

maar €2 fooi krijgt, dus dat is op zich niet zo veel. Als het regent krijgen we ook vaak wat meer fooi. In mijn ervaring geven bedrijven of advocaten nooit fooi. Je zou denken dat ze zich dat toch wel kunnen permitteren. Als je binnen de week 50 bestellingen levert, krijg je nog eens €25 bonus. Dat is echt wel de moeite. Als ik dan de betaling krijg, komt het neer op €10 à €12 per uur.”

Op welke manier werden jullie aangeworven?

Ruben: “Eerst stelde ik mij kandidaat op internet. Daarna heb ik een testrit gedaan met een ervaren Deliveroo-bezorger. Die kijkt dan of je goed kan fietsen en een degelijke fiets hebt. Hij legt je ook uit hoe het systeem precies werkt. Daarna ben ik op groepsgesprek gegaan op het kantoor, waar nog meer uitleg gegeven wordt over de app. Toen kregen we ook onmiddellijk het materiaal mee.”

Wat gebeurt er als jullie ziek zijn?

Louis: “Wij werken met Staffomatic en je kan kiezen uit verschillende shifts. Het is bijvoorbeeld mogelijk om aan te duiden dat je wil werken op dinsdag van 17u tot 21u en dan moet de baas dat goedkeuren. Het is wel een zeer flexibel systeem. Als je verlet bent om je shift uit te oefenen, dan kan je je shift steeds op **Swap** (een app, *red.*) zetten. Een andere bezorger kan die shift dan overnemen, maar je moet wel steeds een geldige reden geven.”

Ruben: “Je kan eigenlijk quasi onbepaald swappen. Maar als je één shift mist zonder geldige reden, dan krijg je een mail. Als je twee keer een shift mist, moet je het gaan uitleggen op het bureau. Bij de derde pas wordt je onmiddellijk ontslagen.”

Gebeuren er vaak ongelukken?

Louis: “In de tijd dat ik er werk, heb ik nog niet van een serieus ongeval gehoord. Deliveroo-leveranciers zijn met hun fluo vestje heel opvallend. Je bent ook

parking kwam. Haar fiets was *perte totale* en zij was haar kluts kwijt. In feite waren beide partijen in de fout dus werd ze maar gedeeltelijk vergoed door de verzekering. Een groot nadeel aan Deliveroo, zeker voor mensen die er vast werken, is dat je in feite weinig of geen sociale zekerheid hebt, als je ziek bent, word je gewoon niet betaald. Als er iets aan je fiets is, moet je dat ook gewoon zelf weer in orde brengen."

Louis: "Er zijn ook veel mensen die hier op Erasmus zijn en werken voor Deliveroo. Ik ken ook iemand die getrouwd is met een Belgische vrouw en omdat hij niet meteen een job vond, is hij bij Deliveroo aan de slag gegaan."

OUTSIDE THE BOX

Buitengewoon hoogleraar arbeidsrecht en socialezekerheidsrecht **Willy Van Eeckhoutte** onderricht ons over het statuut van de Deliveroo-koeriers. Volgens hem moet het wettelijke kader dringend afgestemd worden op deelplatformen als Deliveroo en Uber.

Zijn Deliveroo-bezorgers werknemers of zelfstandigen?

"Studenten die werken voor een opdrachtgever, met uitzondering van studenten die voor zichzelf werken, zoals de student-ondernemer, vallen onder de sociale zekerheidsregeling voor werknemers. Bij de andere Deliveroo-bezorgers zal je moeten kijken of er een gezagsverhouding is of niet. Als er een gezagsverhouding bestaat, gaat het om werknemers, indien niet, zijn het zelfstandigen. Dat wordt zeer feitelijk beoordeeld. Je zou hen een beetje kunnen vergelijken met krantenbedelers, daar is vroeger ook veel discussie rond geweest. In sommige uitspraken worden de krantenverdelers als zelfstandigen gezien, in andere als werknemers. Het feit dat ze tussen bepaalde uren moeten werken, wijst nog niet direct op gezag. Veel zal afhangen van of je bijvoorbeeld

een ziektebriefje moet indienen als je ziek bent, en of je zelf je vakantiedagen mag bepalen."

Waarom zou iemand liever werknemer dan zelfstandige willen zijn?

"Zelfstandigen hebben een minder voordelige pensioenregeling, geen werkloosheidsverzekering, geen arbeidsongevallenverzekering en ook geen beroepsziektenregeling. Voor de opdrachtgevers liggen de zaken anders: als ze met werknemers werken, dienen zij de bijdragen betalen. Als ze met zelfstandigen werken, moeten de zelfstandigen hun bijdragen zelf betalen. Studenten die

voor derden werken vallen zoals gezegd altijd onder de socialezekerheidsregeling voor werknemers, eventueel onder de gunstregeling met verminderde socialezekerheidsbijdragen en kosten dus meer. Als Deliveroo mij advies zou vragen, zou ik hen om die reden aanraden om niet meer met studenten te werken. Dat zou natuurlijk zonde zijn. De moeilijkheden waarmee de toepassing van het sociaal recht op deelplatformen als Deliveroo gepaard gaat, tonen aan dat het onderscheid tussen de verschillende statuten achterhaald is."

"Ik zou Deliveroo aanraden om niet meer met studenten te werken"

Moet de wet aangepast worden aan nieuwe platformen als Deliveroo?

"Vroeger was er al een grijze zone tussen werknemers en zelfstandigen, maar die zone wordt steeds ruimer. Iedereen weet dat de basis voor geluk, ook in de arbeids-sfeer, autonomie is. Langs de ene kant wil je als opdrachtgever mensen zoveel mogelijk autonomie geven, maar langs de andere kant wil iedereen ook de bescherming van een werknemer geven op vlak van sociale zekerheid. En daar wringt precies het schoentje: twee maanden geleden is er een fiscaal gunst- en socialezekerheids-regime voor deelplatformen ingevoerd. Momenteel zijn er acht deelplatformen erkend, waaronder **Bringr**, **Conceptz** en **FLAVR**, maar Deliveroo nog niet. Ik vind het gedoe eigenlijk knutselwerk, een soort loodgieterij. Ik weet dat je op korte termijn met zulke formules moet werken, maar men zou het hele systeem eens volledig moeten herdenken."

Op welke manier zou het hervormd moeten worden?

"Ik pleit voor meer keuzevrijheid wat je sociaal statuut betreft. Dit weekend las ik in de krant dat meer dan de helft van de jongeren hogere studies heeft gedaan. Ik weet dat er nog die andere helft ook is natuurlijk, maar je kan hen toch niet meer vergelijken met de onmondige arbeiders uit de negentiende eeuw. Als men je nu een job aanbiedt en je vindt dat de wijze waarop je die moet uitvoeren slavernij is, ga je die toch weigeren. Zelfs als je een stage loopt en je moet er iedere dag van zeven uur zijn en tot twintig uur blijven, en je mag geen vakantie nemen, en je wordt maar een habbekrats betaald, dan zeg je toch foert hé. Je moet ermee rekening houden dat de beroepsbevolking is geëvolueerd en velen in grote mate zelfstandig kunnen beslissen hoe zij willen werken. Wel moeten misbruiken nog altijd worden tegengaan. Voor de combinatie van beide heb ik geen pasklare formule, maar er moet meer flexibiliteit zijn."

ACHTER KLAP!

STUDENT-ONDERNEMERS

Student-ondernemer **Ellen Bruyninckx**, een kindje van de Arteveldehogeschool en de Universiteit Gent, werd tijdens de Gentpreneur Awards bekroond als Gentse Student-Ondernemer 2017. Ze startte twee ondernemingen op, *ergopraktijk.be* en INROL, en daarnaast heeft ze haar eigen ergotherapiepraktijk. Er werden ook andere prijzen uitgereikt, waar de Student Kick-Off eentje van wegkaapte als 'initiatief dat op originele manier jongeren stimuleert om te ondernemen'.

STUDENT-LOPERS

Ook op de 12urenloop werden er prijzen uitgereikt. Naar goede gewoonte vochten het Hilok en de VTK voor de felbegeerde eerste plaats. Dit jaar mocht Hilok zich weer de winnaar noemen. De studenten LO en kinesithérapie liepen 922 rondjes, net één rondje meer dan de ingenieurs van de VTK. VLK ging lopen met de derde plaats. Hun titel als 'meesters van de Julienronde' kon de VTK overigens wel behouden!

STUDENT-IMKERS

Groen nieuws vanuit de Faculteit Letteren en Wijsbegeerte! In het kader van duurzaamheid zullen er op het dak van de Blandijn bijenkorven komen. Dit bracht decaan Marc Boone op de Faculteitsraad uit het niets aan als een variapuntje, alsof het slechts bijzaak is (*ebdem?*). Bijna niemand stelde er zich echt vragen bij, en het enige dat Boone nog meegaf was dat de studenten moesten opletten en niet op de bijen mochten staan. De blandino's zijn echt bezige bijtjes, ze hebben bijvoorbeeld ook een composthoop op de binnenkoer geplaatst. B(l)ijven gaan!

DOOR SELIN BAKISTANLI

DE GLEUF

Deze lezersbrief werd ingekort. De volledige versie kan u lezen op www.schamper.ugent.be

De Universiteit Gent viert dit jaar haar tweehonderdjarige bestaan. Ondanks het feit dat universiteiten al meer dan twee eeuwen worden gezien als een bakermat van het verlichte denken, merk ik dat er de laatste jaren weinig vooruitgang wordt geboekt op vlak van de hervorming van het universitair onderwijs en diversiteit. De Universiteit Gent geniet een zeker aanzien maar achter die façade van faam merk je een verouderde instelling in verval.

Om te duiden waar het probleem van verdoken bouwvalligheid ligt, moeten we uitzoomen naar de huidige maatschappij: de democratisering van het universitair onderwijs heeft de laatste jaren de drempel verlaagd waardoor er studenten terechtkomen die er niet horen omwille van hun capaciteiten en omgekeerd. De intrinsieke waarde die een masterdiploma omsluit, creëert een ingesteldheid waar de titel primeert op de inhoud en dat is problematisch.

Universitair onderwijs bevindt zich nog te veel in een ingemaakte kast van een stoffig ministerie: de professor draagt zijn les voor en de student consumeert, maar net vandaag, in tijden van *fake news* en *alternative facts* moet de universiteit zich opwerpen als kennisinstelling waar gedegen onderzoek wordt gevoerd en relevante vragen worden gesteld, weg van de gejaagdheid en de oppervlakkigheid. Dat wil niet zeggen dat we een elitaire instelling moeten creëren voor de *happy few*, wel dat iedereen met het geschikte profiel en de juiste kwaliteiten een plaats verdient, ongeacht hun achtergrond. De universiteit is niet voor iedereen, maar de kans ertoe wel.

Onze huidige maatschappij kan een belang-

rijke inspiratiebron vormen voor het onderwijs, enkel maar door haar te observeren en haar pijnpunten bloot te leggen. We mogen onszelf niet vastrijden in die rechtlijnige kennisaccumulatie, nee, we moeten meer dan ooit het pad kiezen van multiperspectivisme, kritisch denken en interconnectiviteit. Dit door te durven buiten het reguliere circuit van het vakgebied te gaan en debatteren tussen studenten te stimuleren.

Er worden nog te veel kwaliteiten, talenten, ervaringen en competenties van studenten met een andere etnische achtergrond verspild. Velen vinden hun weg niet naar de universiteit omdat ze in het middelbaar in een hopeloos watervalstelsel zijn verzeild geraakt. Om u een idee te geven: 9,5% van de studenten heeft een andere etnische achtergrond, maar meer dan de helft daarvan komt van landen van de Europese Unie. Als we een dwarsdoorsnede nemen van onze maatschappij vandaag, weet je dat daar meer diversiteit speelt met evenveel potentieel en talent als wij Belgen.

Laten we deze feestelijk gebeurtenis starten met volgende gedachte: nog nooit werd in deze streken zo publiek en zo heftig gedebatteerd, gespeculeerd, gepolemiseerd en nagedacht over onze identiteit, over wie we zijn of zouden moeten worden. Laten we daarom vertrouwen op ons intellect en daarmee de universiteit aanwenden als een hefboom om expertise en kennis op te bouwen die van onmiskenbaar belang blijft in onze tot vluchtigheid verworden maatschappij. Durf denken, UGent. Durf denken.

DOOR ANONIEMPJE

Zelf een lezersbrief schrijven? Stuur dan een mail met als onderwerp "lezersbrief" naar schamper@schamper.ugent.be of een brief naar Schamper.

column

DOOR SHAUNI DE GUSSEM

MOEDERDAG

Twee vrienden van mij hebben de afgelopen maanden hun moeders verloren. Lang heb ik aan mijn tafel gezeten, maar wat ik ook schreef, het schampte nog niet de oppervlakte van wat ik hen wilde zeggen. Vier jaar geleden kreeg mijn eigen moeder de diagnose dat ze ongeneeslijk ziek was en pakte ik alles in met de hoop dat het verliezen van haar leven niet het einde van dat van mij zou betekenen. Enkele weken later was ze er niet meer. Wat kan je dan zeggen? Het zijn niet de grote mijlpalen die boven komen drijven, maar de onbenullige momenten. Een zin gelezen in een krant een paar dagen geleden deed me aan haar denken. Een oude reistas op zolder, een korte blik gedeeld met een vreemde, die keer toen ik met mijn rug tegen haar been een boek las en de tijd stil en traag was, onbeduidende fragmenten tegelijk aanwezig. Seconden uitgestrekt tot altijd. Hoe lang was die nacht voor haar? Wat zou ze gedacht hebben? Misschien herinnerde ze plaatsen, ons huis, de hal, de living. Misschien dacht ze aan mij, het zou kunnen. Aan iets kleins, iets wat ik al vergeten ben. Aan gegeven bloemen, de geur van de zeepjes in de kast, de manier waarop de ondergaande zomerzon de muur van de slaapkamer in vurig oranje zet. Ik had gedacht dat wanneer mijn moeder stierf, dat het hartverscheurend zou zijn. Dat het intens en onmogelijk pijnlijk zou zijn en dat het me zou achtervolgen bij elk ademen. Dat is het niet. Ik leef mijn leven, ik heb plezier en lach

en alles lijkt okay. Maar dan is het daar. Het kan een seconde duren, tien minuten of enkele dagen, maar daarna is het weg. Gewoon zo. Soms is het te veel gevoel, soms is het zo'n onuitstaanbare leegte dat je niet weet wat doen met je handen. Rouw

"We spartelen samen, we dragen samen een zwarte band rond de arm"

duikt na al die tijd nog op uit onverwachte hoeken en met de kennis dat wat je ook doet, die persoon nooit nooit nooit meer zal terugkeren. "Hoe vreselijk dat je je moeder hebt verloren." Het klinkt alsof we haar hebben achtergelaten in een of andere winkel. Wij hebben onze moeder niet 'verloren', we zijn ontmoederd. Het voelt rauw en fundamenteel. Een leegte die settelt in je beenmerg. In Victori-aanse tijden hadden mensen uitgebreide rouwgewoonten en droeg men zwarte kleren of een zwarte band, een signaal aan de wereld: "Wees aardig tegen me, ik heb pijn." Tegenwoordig doen we dat niet meer. We nemen enkele dagen vrijaf van het werk en dan worden we terug in het water gegooid, klaar of niet. Spartelen of verzuipen. Aan mijn twee vrienden en aan alle mensen die op 14 mei op een of andere manier spartelen, omdat jullie moeders er niet zijn of niet voldoende moeder zijn: ik zie jullie, ik voel jullie. We spartelen samen, we dragen samen een zwarte band rond de arm. Wees aardig tegen ons, het doet pijn. Als ik één ding zal missen op Moederdag dit jaar is het de aanwezigheid van haar lichaam. De warmte van haar hand en het geluid van haar lach. Gewoon, ik en haar in een kamer, mijn rug tegen haar been, de tijd stil en traag. Voor altijd.

INQUIZITIE

FACULTEIT FARMACEUTISCHE WETENSCHAPPEN

Onze InQuizitie eindigen we bij de Faculteit Farmaceutische Wetenschappen. Een gewillige professor vinden bleek moeilijk, dus keken wij de assistenten eens lief aan. AAP'er **Christoph Portier** neemt het op tegen studentenvertegenwoordigster **Silke Henry**, voorzitter van StuFF, de facultaire studentenraad.

door Selin Bakistanli

lay-out door Selin Bakistanli

HET GETAL VAN DE WEEK: 800

Elk jaar reikt het Duurzaamheidskantoor de 'Groene Ruijter' uit, een award voor initiatieven die werken aan een duurzamere omgeving. Dit jaar ging de prijs naar ECOzy CORNER, een groep enthousiastelingen die oud papier herbruiken om er meubels van te maken. Niet zomaar oud papier: de initiatiefnemers zamelden hiervoor oude Schampers in. Voor hun eerste meubeltjes gebruikten ze zo'n 800 Schampers. De meubels zouden moeten dienen voor studentenhoekjes. Daarnaast zouden ze ook workshops willen organiseren om studenten te leren hoe ze oude Schampers en ander materiaal een tweede leven kunnen geven. Dat is dan meteen ook de enige reden die we kunnen verzinnen om ooit een Schamper niet mee te nemen. De tweede plaats was voor het project Innovation in Action, een zoektocht naar de best practices omtrent integratie van duurzaamheid in onderwijs. De Groene Ruijter werd in het leven geroepen om de strijd van Andreas De Ruijter voor een duurzamere wereld verder te zetten. Andreas was student Burgerlijk Ingenieur, bestuurslid van UGent1010, actief bij Transitie UGent en trekker van het project Urban Mining. Hij overleed in juli 2013 bij een val in de Plateau.

door Selin Bakistanli

Oplossingen:

augmented reality - Jacob Van Ar-
tevelde - Campus Ufo - Open Vid -
Studio 100 - Hannah Montana - Al-
exandre Boucaut - Marine Le Pen &
Emmanuel Macron - Voltaire - Un-
stoppable

Christoph Portier

Silke Henry

Wat is de grote opvolger van virtual reality?

"Augmented reality?"

"Is er daar een opvolger van?"

Wiens standbeeld prijkt op de Vrijdagsmarkt?

"Oh, shit shit shit. Hoe noemt (sic) hij weer?
Godmiljaar, ik zie hem voor me. Godmiljaar ...
Van Artevelde!"

"Godverdomme. Ja, ik zit hier in Italië he. Dat
weet ik ook echt niet."

Op welke campus vinden we het rectoraat van de UGent?

"Campus Ufo denk ik."

"Dat weet ik! Is dat het Ufo?"

Van welke politieke partij is Karel De Gucht lid?

"Open Vld"

"Ik ga zelfs geen gokje wagen. Ik weet echt niks
van politiek."

Van welk groot Belgisch entertainmentbedrijf is Hans Bourlon mede-oprichter en CEO?

"Studio 100."

"Studio 100?"

Wat is het alter ego van Miley Cyrus?

"Hannah Montana."

"Nee, geen idee."

Welke scheidsrechter kwam onlangs in opspraak en mag geen wedstrijden in Play-off 1 meer fluiten?

"Boucaut."

"Weet je, ik ken geen enkele scheidsrechter."

Welke twee kandidaten strijden voor het presidentschap in Frankrijk?

"Marine Le Pen en Macron."

"Marine Le Pen? Ik weet de andere niet."

Onder welk pseudoniem schreef François-Marie Arouet tijdens de Franse Verlichting het werk 'Candide'?

"Goh. Euh. Nee, dat ga ik niet weten. Geen flauw
idee."

"Die vraag is Chinees voor mij. Kan ik niet onder een
pseudoniem deze quiz maken?"

Wat is de titel van de film over een trein die niet te stoppen is? (Onder lichte
dwang van onze Chef Cultuur.)

"Geen flauw idee."

"'Unstoppable'?"

8
/ 10

3,5
/ 10

BIONICS

NIET NIKS!

Hersengestuurde robotarmen en -benen kennen een ware opmars in de wereld van de orthopedie. Gaan we binnenkort 'Ghost in the Shell'-scenario's tegemoet?

DOOR EMILIE DEVREESE & WOUT VIERBERGEN

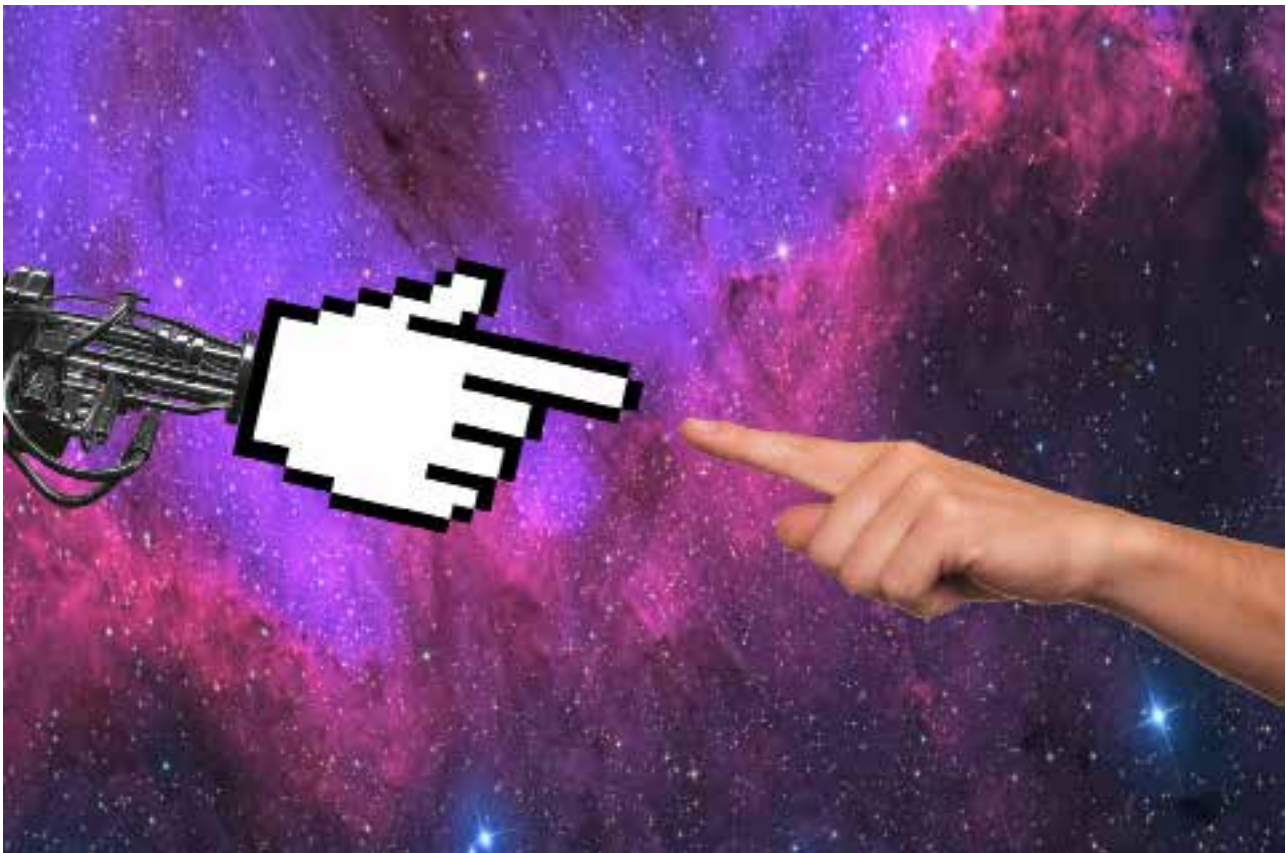
ILLUSTRATIE DOOR WOUT VIERBERGEN

Al eeuwenlang is de mensheid op zoek naar manieren om zichzelf helemaal of gedeeltelijk te kunnen vervangen. Zo gebruikte men in de oudheid al stokken als beenprotheses, en ook de haken van piraten vormen een vroege vorm van orthopedie.

De laatste decennia wordt ook bionica

meer en meer bij het vervangen van ledematen betrokken. De term 'bionica' is een samenvoegsel van de Griekse woorden 'bion' en 'ica', wat 'eenheid van leven' en 'als/zoals' betekenen. De fauna en flora rondom ons hebben zich door de evolutie zo efficiënt aangepast aan de omgeving, dat vele technologieën de mosterd bij Moeder Natuur halen. Zo zijn de haakjes van een klittenband gebaseerd

op de haakjes van, jawel, de klitvrucht en bracht het lotusblad inspiratie voor zelfreinigende daken of tonen computervirussen grote gelijkenissen met hoe biologische virussen zich verspreiden en reproduceren. Het is duidelijk: de natuur vormt dé grote inspiratiebron voor vele studiegebieden zoals elektronica, biotechnologie,

hydraulica, computerwetenschappen, geneeskunde, nanotechnologie enzovoort. Het menselijke lichaam is echter zo complex dat interactie tussen mens en machine kennis uit al deze studiegebieden vraagt. De interdisciplinaire wetenschap die machines met biologische organismen zoals spieren, beenderen en zenuwstelsel laat interageren heet biomechanica. Wetenschappers proberen met deze kennis levende organismen te vervangen, te vervolledigen of zelfs te overtreffen en sinds enkele jaren is dat geen verre sciencefiction meer.

TMI

In 2015 voerden artsen van het UZ Gent, onder leiding van orthopedisch chirurg **Wim Vanhove**, een baanbrekende ingreep uit: via osseïntegratie en **Targeted Muscle Innervation (TMI)** plaatsten ze bij de Vlaamse student **Samy Meziani** de eerste bionische kunstarm in België. Vanhove kreeg dat jaar de titel van Strafste Gentenaar voor de doorbraak met zijn team, maar wat maakte deze operatie precies zo revolutionair?

De ingreep die Vanhove bij Meziani uitvoerde, bestond uit twee luiken, namelijk aan de ene kant de osseïntegratie en aan de andere kant de Targeted Muscle Innervation. Osseïntegratie is een techniek waarbij een botstuk in kunststof, vaak is dat aluminium, in direct contact staat met levend bot en zachte weefsels zoals spieren, pezen en ligamenten, waardoor de prothese steviger aan het lichaam vast zit dan kunstledematen met een zuignap. Muscle Innervation staat voor het integreren van zenuwen die overblijven uit de geamputeerde ledemaat in het spierweefsel in het overblijvende gedeelte. De hersenimpulsen worden vervolgens door een kleine computer in de prothese opgepikt, waardoor een meer natuurlijke beweging en bewegings-

uitslag ontstaat. Dat is minder het geval bij de myoëlektrische (arm)prothesen die tot vandaag de dag het meest gebruikt worden. Hier zitten de sensors in de op maat gemaakte prothese zelf die de geringste spierspanning en elektrische signalen in zenuwen kunnen "aanvoelen". Deze prothesen kunnen redelijk accurate bewegingen uitvoeren, maar zijn vrij zwaar en duur. Een ander nadeel is dat de impulsen altijd met een kleine vertraging in beweging omgezet worden.

IMES

Naast TMI is er nog een andere techniek die hersengestuurde sturing van een prothese mogelijk maakt, namelijk **Implanted Myoelectric Sensor Technology** of IMES. Hoewel even revolutionair als TMI, gaat het hier om een relatief eenvoudige ingreep waarbij sensoren in de spieren van de patiënt geïmplanteerd worden. De sensoren vangen hersensignalen op en sturen die prikkels vervolgens door naar de prothese. Voor deze ingreep heb je dus geen overblijvende zenuwen nodig. De IMES-techniek werd ontwikkeld door het IJslandse orthopedisch bedrijf **Ossur** en in 2015 implanteerde dr. **Thorvaldur Ingvarsson** de technologie voor het eerst bij **Gudmundur Olafsson**, een man die tijdens zijn jeugd zijn rechtervoet en -onderbeen verloor. Toen dan eindelijk het moment kwam waarop hij voor het eerst zijn nieuwe voet mocht passen, kon hij er al na tien minuten mee wegwandelen "alsof hij het met zijn eigen spieren bewoog." De IMES-prothese reageert dan ook op onbewuste, reflexmatige impulsen, waardoor de gebruiker niet zelf hoeft na te denken over de beweging. Dat zorgt er dan weer voor dat de prothese een grote vooruitgang betekent qua functionaliteit bij prothesen voor de onderste lidmaat,

aangezien de stabiliteit ervan voor een groot deel afhangt van een voortdurende onbewuste wisselwerking tussen voet- en beenspieren.

"De IMES-prothese reageert op

"De prothesen zijn vooral op het verbeteren van functionaliteit gericht"

onbewuste impulsen"

WE, ROBOT

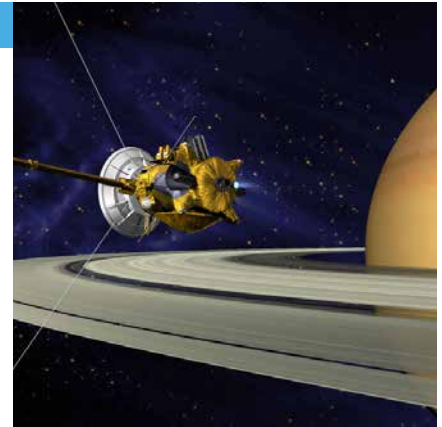
Momenteel zijn de hersengestuurde prothesen er vooral op gericht om de functionaliteit van de patiënt uit te breiden. Een volwaardig alternatief voor een menselijk lidmaat is er helaas nog niet. Om dat te kunnen bereiken, is er nood aan prothesen die ook sensorische feedback teruggeven aan de patiënt. Zonder deze feedback kan hij bijvoorbeeld niet voelen hoe hard een voorwerp vastgenomen wordt, waardoor precieze bewegingen niet mogelijk zijn, maar hier worden vorderingen gemaakt. Zo is **DARPA** (US Defence Advanced Research Projects Agency) erin geslaagd om een verlamde man gevoel te geven in een prothese die door directe bedrading in verbinding stond met zijn hersenen.

Van een stok aan je been naar armen die geïnspireerd lijken te zijn op films als 'Iron Man' of 'Pacific Rim'. Er zijn al enorme stappen voorwaarts gemaakt en elk jaar zijn er revolutionaire doorbraken in de bionica. Waar zal het eindigen? Zal het ooit eindigen? Wat ooit voor onmogelijk gesteld werd, is vandaag realiteit. Dat bewijzen de hersengestuurde prothesen. Zal wat vandaag onmogelijk geacht wordt dan ook ooit realiteit worden? Zullen we ooit allemaal robotsuperkrachten hebben?

IN DE BAN VAN ZIJN RINGEN

NASA slaagde erin om de ruimtesonde Cassini al twee maal succesvol tussen Saturnus en zijn ringen te laten vliegen. Nooit eerder vloog een stukje mensheid zo dicht bij Saturnus. Er was dus heel wat wetenschapseuforie toen NASA 22 uur na de passage de eerste signalen van Cassini ontving. De kans dat de ruimtesonde te pletter zou vliegen tegen een rondvliegend brokstuk was lang niet onbestaande. Terwijl de sonde tegen een

snelheid van 34 kilometer per seconde langs de planeet raasde, slaagde ze erin om unieke beelden vast te leggen van het oog van een immense orkaan op Saturnus' noordpool. Wolken razen er met een snelheid van meer dan 500 km/uur rond. De ruimtesonde zal nog 21 keer een vlucht tussen Saturnus en zijn ringen wagen. Daarna zal onze intieme connectie met de planeet in stof opgaan.

I AM YOUR FATHER

Aan de universiteit van Montréal lukte het drie doctoraatsstudenten om een algoritme van een stemimitatie te ontwikkelen. Dat algoritme kan gebruikt worden om stemmen te imiteren en kan elke tekst voorlezen met om het eender welke intonatie. Eén minuut aan stemopname zou voldoende zijn om de stem uniek te identificeren. Hiervoor maakt men gebruik van 'deep learning' technolo-

gieën. De computer leert zichzelf als het ware alle eigenschappen van de stem aan. Om de technologie voor iedereen toegankelijk te maken, hebben de doctoraatsstudenten de start-up Lyrebird opgericht. Door het openstellen van de technologie willen ze er ook de aandacht op vestigen dat audiofragmenten in de toekomst niet dezelfde bewijskracht zullen hebben als vandaag.

DIY SIRI

BAARMOEDER 2.0

Amerikaanse wetenschappers zijn erin geslaagd om zes premature lammetjes equivalent aan een menselijke foetus van 23 weken oud te laten volgroeien in een kunstmatige baarmoeder. De groot uitgevallen snelsluitzak is gevuld met synthetisch vruchtwater. Via de navelstreng en verschillende buisjes wisselt de foetus voedingsstoffen uit met machines die moeders placenta vervangen. Met deze onderzoeken hoopt men menselijke

prematuurtjes in de toekomst beter te kunnen helpen. De 'BioBag' zou de couveuse kunnen vervangen en vroeggeborenen betere overlevingskansen geven. De wetenschappers benadrukken dat er aan de verste horizon geen technologie in zicht is die ook de eerste stadia van een baarmoeder zou kunnen vervangen. Veel hoop voor prematuurtjes, maar een volledig artificiële zwangerschap is (voorlopig) nog niet in zicht.

LAMZAK

200 JAAR GENIALITEIT

In de 200 jaar durende geschiedenis van onze universiteit hebben we zinnige en minder zinnige dingen gezien. Een (veel te kleine) selectie uit die tweede categorie.

DOOR WOUT VIERBERGEN, SELIN BAKISTANLI

IG NOBEL

Elk jaar wordt de Ig Nobelprijs uitgereikt aan uitvindingen die net niet geniaal genoeg zijn om de echte Nobelprijs in de wacht te slepen, maar als het onderzoek de lachspieren bij de jury van de Ig Nobelprijs

weet te raken, maakt het onderzoek alsnog de kans om de parodie op de Nobelprijs in de wacht te slepen. In september sleepten **Evelyne Debey** en **Maarten De Schryver**, beide onderzoekers aan UGent de Ig Nobelprijs voor psychologie in de wacht. Debey en De Schryver onderzochten samen met collega's uit het buitenland hoe goed leugenaars leugens kunnen vertellen. Hiervoor vroeg men leugenaars om te liegen in functie van het onderzoek. In het onderzoek vroeg men hen ook om bij te houden hoe vaak zij leugens vertelden. Zouden de proefpersonen deze laatste vraag eerlijk beantwoord hebben? De juryleden van de Ig Nobelprijs vonden het fenomenaal dat de onderzoekers aan duizenden leugenaars gevraagd hebben hoe vaak ze liegen om vervolgens die antwoorden zelf te geloven.

WISPELTURIGE MERIDIAANLIJN

Adolphe Quetelet, één van de eerste alumni van de Gentse Rijksuniversiteit, werd in 1836 aangesteld om een uniforme tijdrekening voor België te organiseren. Hiervoor werd in het statige peristylum van de Aula, het paleis van de universiteit, een meridiaanlijn en een klein observatorium uitgerust met een meridiaankijker aangebracht. Deze laten toe om de lokale zonnetijd nauwkeurig te bepalen en aan de hand van vergelijkingstabellen kon deze omgezet worden naar de nationale tijd. Amper twee jaar later, in 1838, werd de tijd al aan de hand van de klokken die op de trein aanwezig waren verspreid. De opkomst van de telegraaf maakte het zelfs mogelijk om de tijd rechtstreeks vanuit Brussel door te seinen. De meridiaankijker werd overbodig. In 1960 maakte men het oculus in de koepel dicht en had de meridiaanlijn geen functie meer tot men in 1998 nostalgisch werd en de opening weer vrij maakte en de meridiaanlijn herstelde. Op heldere dagen kun je vandaag nog steeds tot op tien seconden nauwkeurig het middaguur aflezen op de vloer van de Aula.

FAALTOREN

Grote kans dat je deze toren nog niet gespot hebt. De UGent heeft namelijk haar best gedaan om hem goed te verstoppen. In 1934 werden de plannen voor het grote Technicumcomplex ingediend en goedgekeurd. Het zouden heuse technische laboratoria moeten worden. De kers op de taart zou een grote verticale windtunnel moeten worden, maar deze is er nooit gekomen. Het Labo voor Aërodynamica zou moeten dienen om stromingen van lucht en andere gassen in functie van de vliegtuigbouw te bestuderen. Maar, zoals gezegd werden de plannen niet gerealiseerd. Toch staat er achter

het hydraulische gebouw een toren. Over deze toren zwijgen de archieven in alle talen. Een *torenwatcher* wist ons te vertellen dat er nooit iemand in die toren komt en dat hij al jaren leegstaat, er zou enkel een trapkast in staan. Wat deze leegstaande grap gekost heeft, en onze universiteit nog steeds kost, is evenmin terug te

WOEF

SCHAMPER LABRADOR

MOVE HOE?

Altijd al eens in de huid van Tarzan willen kruipen? Tegenwoordig plakt daar een *fancy* term op: “Move Natural”. Onze redacteurs riepen hun oerinstincten op en lieten het dier in zichzelf volledig los.

DOOR EMILIE DEVREESE, TIMME CRAEYE, LAETITIA MOUTON

FOTO'S DOOR ARTHUR JOOS

“Gaat er iemand mee naar **Move Natural**? Naar ‘t schijnt is dat een workshop waar je moet bewegen zoals aapjes! Kijk, zoals in dit filmpje!” In het filmpje in kwestie is instructeur **Harm Loontjens** te zien, die over de grond sluipt als een panter die een prooi in het oog heeft. De nieuwsgierigheid van enkele redactieleden is geprikkeld en met een klein groepje besluiten we om deel te nemen aan een sessie van ‘Move Natural’ op het Veermanplein. Wij willen ook wel eens leren hoe je de innerlijke chimpansee in jezelf naar

boven haalt. Al snel ontdekken we dat ‘Move Natural’ niet zomaar staat voor katachtig rondgesluit en boomgeklim, maar eerder voor het terugvinden van de connectie tussen mens en natuur, en dan vooral tussen de mens en haar natuurlijke bewegingen.

De bedoeling is dat je aan de hand van behendigheids-, stretch- en krachtoefeningen niet alleen je fysieke, maar ook je mentale conditie op peil brengt. De holistische training zou er dus voor zorgen dat je je zelfs bij dagdagelijkse activiteiten, zoals de vuilbak ledigen, klaarwakker, gracieus en in balans voelt. Het is natuurlijk al eeuwenlang algemeen bekend dat een gezonde, beweeglijke levensstijl zorgt voor een betere mentale gezondheid. *Mens sana in corpore sano*, dat soort dingen. Ook talloze wetenschappelijke studies toonden al het positieve effect van sport op de menselijke psyche aan. Tijdens het sporten komt namelijk het beloningshormoon dopamine vrij, wat het gelukzalige gevoel, ook wel gekend als een *runners high*, veroorzaakt. Vindt u het concept nog steeds wat zweverig? Wij kunnen u alvast verzekeren dat de sessie zelf dat allesbehalve was.

TENDINITIS, LUXATIES EN DOOD

De groepssessie waar wij aan deelnamen, bleek veeleer een kracht- en conditie-training te zijn die de deelnemers onder deskundige begeleiding moest voorbereiden op het echte werk. Geen wonder, want het is dan ook niet aan te raden om hier zonder voorgaande spiertraining aan te beginnen. Dat geldt eigenlijk voor elke sport. Veel beginnende sporters maken de fout om meteen té intensief en onopgewarmd te starten en/of achteraf niet of onvoldoende te stretchen, waardoor je de kans op blessures juist vergroot. In het

"Een belangrijke proprioceptieve pees is de patellapees"

beste geval ben je achteraf nog wat stijver dan je normaal zou zijn, in het slechtste geval zit je vroeg of laat met spier- of peesscheuren en ontstekingen, of zelfs een verkorte spier, en ben je vervolgens weer enkele weken tot maanden buitenspel. Te zwakke spieren kunnen ook zorgen voor een verminderde stabiliteit in de gewrichten, waardoor de kans op ontwrichtingen of ‘luxaties’ groter wordt. Het vermogen van een spier om reflexmatig een gewrichtsluxatie tegen

te houden, noemt men 'proprioceptie'. Een belangrijke proprioceptieve pees is de patellapees, die ontwrichting van de knieschijf moet tegenhouden. De patellapees is een brede pees die gevormd wordt door de voorste dijspieren, die instaan voor het strekken van de knie, en die aanhecht op het scheenbeen en dus over de knieschijf loopt. Bij iemand met zwakkere voorste dijspieren, zal de proprioceptie van de patellapees ook minder goed zijn waardoor hij of zij gevoeliger zal zijn voor trauma's bij verkeerde bewegingen of overbelasting. Dit was maar een van de vele voorbeelden, maar dit geldt voor de spieren in bijna alle grote gewrichten.

Om een lang verhaal kort te maken: voorbereidende spiertraining, opwarming en stretching zijn ontzettend belangrijk om blessures en zelfs pauzes te voorkomen, en dat weten ze ook bij Move Natural.

"Onze lachspieren zijn volledig opgewarmd"

"SQUATS HAPPENING?"

Bij de eerste opwarmopdracht moeten we in duo elkaars knie proberen tikken. Het is de bedoeling dat de mannelijke of vrouwelijke evenknie jouw aanraking probeert te ontwijken. Al snel resulteert

het geheel in een gek dansje waarbij Harm ons moet terugfluiten. Onze lachspieren zijn volledig opgewarmd en wij denken klaar te zijn voor het stevigere werk.

Wanneer Harm ons demonstreert welke oefeningen we nadien dienen uit te voeren, merken we dat de temperatuur al snel naar ongekende hoogtes stijgt.

Ook bij onze mannelijke redacteur, tevens de enige mannelijke deelnemer.

Twee teams nemen het tegen elkaar op door zo snel mogelijk te squatten.

Het doet ons een beetje denken aan de lessen Lichamelijke Opvoeding. Trauma's komen naar boven. We worden genadeloos verslagen door het andere team. Een van de redactrices wordt melancholisch en haalt herinneringen op aan de tijd dat ze het totaalpercentage van

haar rapport zonder L.O. berekende.

De volgende opdracht belooft een soort reisje rond de wereld voor volwassen dames te worden, met de Gentse haven als decor. Er zijn tien oefeningen en elke veertig seconden moeten we doorschuiven naar de volgende. We boksen, we tillen gewichten, we springen, we maken golven met zware touwen en gooien ballen tegen de muur. Al snel voelen we die oerinstincten in ons bovenkomen. Natuurlijke aroma's verspreiden zich. We hebben zin om net zoals in de filmpjes van Harm in bomen te kruipen en het dier in ons volledig los te laten. Blijkbaar spaart Harm dit voor de bootcamp op zondag of een persoonlijke sessie.

THE WEEK AFTER

De dag nadien bewegen we ons allesbehalve natuurlijk. We zijn stijve harken. Spieren waarvan we het bestaan niet kenden, doen pijn. Veel pijn. Het lief van een van de redactrices wordt gedwongen haar te masseren. Een andere redactrice blijkt uit een ander hout gesneden: het houterig zijn neemt ze er graag bij, want dan pas heeft ze het gevoel dat ze flink heeft gewerkt.

ADELIEPINGUÏNS FILMEN OP ANTARCTICA

‘Wil je voor drie maanden meereizen naar de Zuidpool?’ – de kans dat je deze vraag ooit krijgt is klein, maar niet onbestaand. Het overkwam Paul Raymaekers: "Ik heb er misschien één avond over moeten nadenken. Mijn vrouw toch wel drie."

DOOR ROXANNA DELEERSNYDER
FOTO'S DOOR PAUL RAYMAECKERS

EEN UIT DE HAND GELOPEN HOBBY

Paul Raymaekers is industrieel ingenieur van opleiding en heeft één grote passie: duiken. "Na een tijdje raakte ik het gewone duiken echter beu en wilde ik gaan duiken met gesloten *rebreathers*: een toestel waarbij de lucht die je uitademt, gefilterd en herbruikt wordt waardoor je veel langer onder water kan blijven met dezelfde hoeveelheid lucht." Paul begon zelf toestellen te ontwerpen en wat startte als een hobby, groeide snel uit tot een eigen zaak: **rEvo rebreathers**. Ondertussen is de firma explosief gegroeid en behoort ze tot de wereldtop met een aandeel van 15% van de globale markt. Al is het een nichemarkt, toch worden de toestellen steeds meer gebruikt, vooral door professionele cameramannen die onder water filmen. Het voordeel van de rebreathers is dat ze geen hinderlijke luchtballen of storend lawaai produceren zoals de conventionele toestellen met

flessen perslucht. De toestellen van rEvo werden daarom algebruikt voor producties van **BBC** en **Disneynature**. Het Engelse productiehuis Silverback, dat ook met rEvo rebreathers werkt, kreeg van Disney de opdracht om een nieuwe productie te maken over adeliëpinguïns, maar ze hadden nog een technisch crewmember nodig. "Silverback contacteerde me met de vraag of ik iemand kende die geïnteresseerd was om drie maanden mee te gaan naar Antarctica voor die shoots", aldus Paul. "Ze dachten natuurlijk niet dat ik zelf zou willen gaan, maar ze zagen het wel als een optie. Ik heb er misschien een avond over moeten nadenken. Mijn vrouw toch wel drie." Hey ho, let's go! Richting Antarctica.

Naar Antarctica reizen doe je niet zomaar. Eerst en vooral moet je heel veel medische tests doen, want ze willen natuurlijk niet dat je daar ziek wordt. Ten tweede is de reis erheen ook heel duur. "We vlogen met een militair toestel vanuit Nieuw-Zeeland naar de Amerikaanse en Italiaanse poolba-

sissen, die vlak naast elkaar liggen. Van daaruit namen we een kleiner, oud vliegtuig dat met ski's vlakbij de Franse basis landde. Ten slotte moesten we nog verder gaan met een slede tot aan de basis zelf. We deden er ongeveer een dag over (vanuit Nieuw Zeeland), maar de kostprijs van zo'n ticket is rond de €25 000 (enkele reis)." Het verblijf zelf op de poolbasis is ook enorm duur. "Ik weet niet hoeveel Silverback exact betaald heeft, maar voor drie maanden kostte het sowieso meer dan €100 000 per persoon" aldus Paul.

HOTEL DUMONT-D'URVILLE

Paul en de rest van het team verbleven gedurende drie maanden op de Franse poolbasis Dumont-d'Urville, een permanent bemande basis aan de kust. Dat leek een perfecte locatie om te filmen, omdat er in de buurt van die basis zowel een kolonie adeliëpinguïns als een kolonie keizerpinguïns woonden.

Silverback trok naar de Zuidpool met een zeskoppig team: drie onderwatercamera-ramannen en drie boven water. Paul zelf filmde onder water en dook dus bijna elke dag onder het poolijs, aangezien je om veiligheidsredenen altijd met minstens twee duikers moet zijn. Samen had het team 73 valiezen vol duik- en camera-materiaal mee. Het grootste deel van de bagage kwam per schip vanuit Hobart (Tasmanië) tot aan de kust van Antarctica. Daarna werd het per helikopter naar de Franse basis gebracht.

EEN SLECHT PINGUÏNJAAR

Het was zomer in Antarctica toen de filmploeg er was en dat is de periode waarin de pinguïns kuikens hebben. "We hadden deze periode gekozen omdat we wilden filmen hoe de pinguïns de zee indoken om voedsel te halen voor de kleintjes. Er was echter één groot probleem: hoewel het zomer was, was het ijs niet opengebrosen tot aan de basis en konden de pinguïns er dus niet duiken." Dat wilde zeggen dat de pinguïns 100 tot 150 km ver moesten stappen om eten te halen, wat een reis betekende van tien à zestien dagen (heen en terug). Ondertussen bleven de

kuikens daar alleen achter in zeer lage temperaturen en hoge windsnelheden (tot 250 km/h). Helaas had dit als gevolg dat heel weinig kuikens van de keizer- en de adeliëkolonie overleefden.

KLIMAATSOPWARMING?

Dit is tegenstrijdig met wat we de laatste jaren steeds vaker horen, namelijk dat de Aarde opwarmt en het poolijs smelt, maar volgens Paul heeft dat niets met elkaar te maken: "Het feit dat het ijs dit jaar niet is opgebrosen, valt te wijten aan lokale fenomenen aan de kust van Antarctica. Als het ijs gelaagd is, is het als een soort millefeuille en wordt het iets soepeler; het ijs kan wat bewegen en daarom breekt het niet." Dat was drie jaar geleden ook al het geval en dat is altijd nefast voor de pinguïnkolonies. Het is frustrerend dat je dan niets kan doen voor die kuikens, maar dat is gewoon de natuur en je kan er niet tussenkomen.

3, 2, 1 ... ACTION!

De filmploeg moest dus zoeken naar een alternatief, aangezien er ter plekke geen water was waar de pinguïns in konden duiken. Paul en zijn team verplaatsten zich daarom met een rupsvoertuig over

het zee-ijs en zochten naar gaten in het ijs om daar pinguïns te spotten. "We hebben ongeveer 80% van de shoots kunnen doen die nodig waren voor de film, maar een aantal beelden waren onmogelijk te schieten door de weersomstandigheden." Zo'n rupsvoertuig gaat echt niet snel en bovendien mochten ze door veiligheidsmaatregelen ook niet te ver van de basis gaan. Als er een zware storm, een *whiteout*, opkomt, kun je elkaar op een afstand van twee meter zelfs niet meer zien. Daarom konden ze zich maximum 15 km verplaatsen.

DE FILM

De nieuwe film is een soort documentaire, maar met de dosis emoties en romantiek die eigen is aan Disneyfilms. Door de weersomstandigheden konden niet alle geplande shoots plaatsvinden. Op zich is dat niet erg, het scenario wordt dan gewoon gewijzigd, wat een goedkopere oplossing is dan nog eens terug te keren naar Antarctica voor meer shoots. In 2018 komt de film in de zalen, maar tot dan blijft het scenario geheim. Nog in 2018 verschijnt een making-of-documentaire, gebaseerd op beelden gemaakt met back-upcamera's.

NIET ZO STOFFIG!

Worden stoffen straks slimmer dan wij? Wie weet. Maar niet heus. Stoffen zijn en blijven toch maar stoffen. Ze evolueren er echter wel. Enkele voorbeelden van technologie en mode.

DOOR NICOLAS VAN LAERE, ELENA DE BACQUER

Deze evolutie is zo belangrijk dat zelfs de Universiteit Gent een eigen vakgroep heeft die onderzoek doet naar de integratie van technologie in uw kledij. De vakgroep heet **Centre for Textile Science and Engineering**, en hun onderzoek gaat van nanotechnologie tot kunstgras. Over kunstgras zullen we het hier niet hebben. Jammer voor de grasofielen onder jullie.

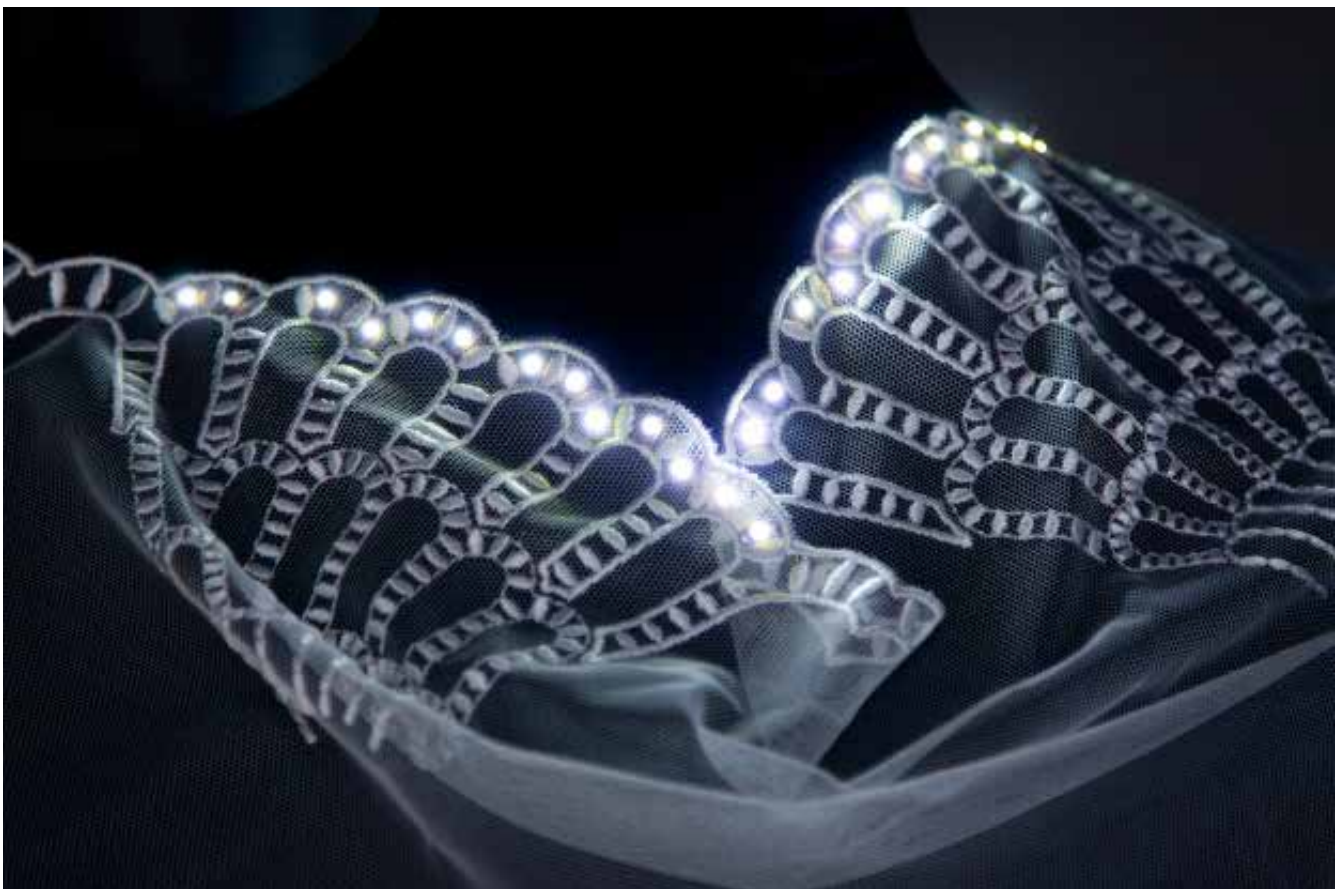
NANO SHE BETTER DO

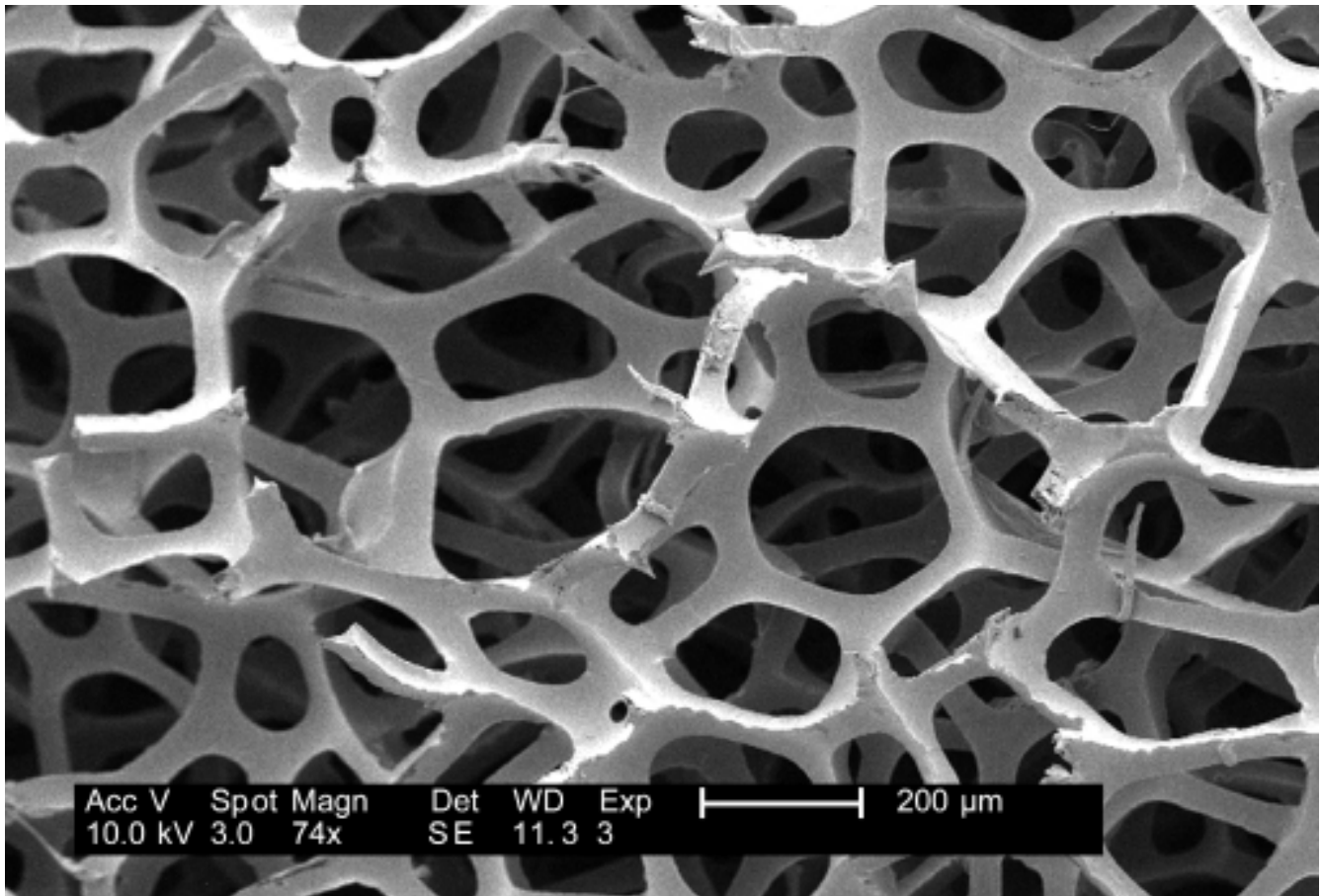
De UGent is specifiek bezig met het electrospinnen van nanovezels. Per definitie hebben nanovezels een diameter van minder dan 500 nm, maar ze kunnen

kilometers lang zijn. Zo kunnen ze de connectie vormen tussen de nano- en macrowereld. De stoffen die van deze vezels gemaakt worden, hebben verschillende toepassingen, maar zijn voornamelijk biomedisch: ze kunnen gebruikt worden voor protheses, aanmaak van weefsels, wondverbanden ... Maar ze kunnen ook gebruikt worden voor het vervaardigen van beschermende kledij.

Wanneer stoffen bewerkt worden met nanotechnologie, binden de nanopartikels aan de vezels. Hierdoor kunnen verschillende chemische eigenschappen aan de stof gegeven worden. Zo kunnen

bacteriën gedood worden, kan vocht worden afgestoten en slechte geurtjes vermeden worden. Dat laatste zou u misschien ook kunnen gebruiken, lezer. Ik ruik je lijfgeur doorheen de dimensies van tijd en ruimte. Einstein zou trots op je zijn, maar mijn reukorgaan niet. Aan de hand van polymeertechnologie - zie verder - kan een laag van deze kleine polymeerhaartjes gevormd worden, waardoor de werkelijke stof niet aangetast wordt. Zo worden deze stoffen superhydrofoob. Denk maar aan die infomercial van **NeverWet**. Want ja, ik kijk nog infomercials. Ik heb niet veel te doen om 4u 's nachts. Of mijn research voor dit

artikel bereikt ongekeerde hoogtes.

STOFFEN SAPIENS

Wat is slim of intelligent textiel? UGent legt het in een zeer ‘Black Mirror’-achtig filmpje uit. (“Uw huis controleert uw energieverbruik, uw koelkast vertelt je welk eten je nodig hebt, waarom zouden je kleren dan ook niet slim moeten worden?” That shit creepy.) Het gaat over technologie die in kledij geïntegreerd wordt. Dit kan gaan van het monitoren van je hartslag tot led-lampjes die oplichten wanneer je gebeld wordt. Voor intelligent textiel heb je enkele basiscomponenten nodig: sensoren die omgevingsparameters kunnen detecteren, een eenheid voor dataprocesing, een actuator die het signaal aan de drager kan doorgeven, een communicatiesysteem dat de informatie doorgeeft aan een stand in de buurt, een energieprovider en verbindingen tussen al deze componenten. Een hele boterham

om te verwerken in je favoriete roze crop top met de quote: “Pass the tissues, we’ve all got issues” (verkrijgbaar in H&M #nospon).

STREVERSTOFJES

Hoge prestatiematerialen zijn mysterieuze vezels die al gekend zijn in de elektronicawereld en kunnen op verschillende manieren geoptimaliseerd worden. Hiermee kan dezelfde stof dus naargelang haar functie worden aangepast. Ze zijn erg stabiel bij temperatuurs- en chemische veranderingen. Zoals hun naam al insinueert, presteren deze materialen beter dan andere. Of dat denken ze toch van zichzelf. Om één of andere reden weigert onze universiteit enige praktische duidelijkheid over de materie vrij te geven. Zelfs het wereldwijde web vertelt mij niets zinnigs. Nanotechnologie en electrospinning zou de stof, die sowieso al iets doet, nog extra functies geven. Wel

kunnen ze in 3D-materialen (dat ken ik!) worden omgezet. Verder is er nog iets over textielverhitting, of zo. Academisch gezwets. Et cetera. Voila.

MISS POLLY ESTHER

Een polymeer is een grote molecule die bestaat uit kleinere molecules (monomeren), die in kettingvorm aan elkaar hangen. Ze bestaan al in de modewereld onder de vorm van het veelgebruikte textiel polyester, dat haar populariteit dankt aan haar resistentie tegen plooiën en uitrekken. Wetenschappers onderzoeken echter nog steeds nieuwe mogelijkheden van de molecule. Zo kunnen bio- en gewone polymeren ook de micro- en macrostructuren van stoffen veranderen. Dat opent mogelijkheden voor het modelleren van textiel. Dus liever polymeer, dan polyminder!

LIVE AT DE MANSION - KENJI MINOGUE

11/05, Vooruit

CONCERT – *Ey Dimitri. Ken dje mie nie, ti me Conny van Kenji. Moe kik betalen vo de pipi of ist bie mie vo nietnie?* Ik weet niet of je zal moeten betalen voor de pipi, maar zeker is wel dat dit een topconcert wordt. Donderdag stellen de twee geschifte frontvrouwen van **Kenji Minogue** hun nieuwe album 'En Dermee' voor. Vette kitschy beats, nonsensicale West-Vlaamse teksten en *no limits* podiumgekte verzekerd.

DOK - HET RIJK VAN DE VROUW

14/05, DOK

CONCERT – Kom zondagnamiddag even van achter je boeken (als je die überhaupt al hebt opengeslagen), en ga bij wijze van pauze eens met je gat gaan schudden op DOK. **Het Rijk der Vrouw** bestaat uit **Isabelle Hellin** en **Nathalie Van Laecke** die tussen de soep en de sanseveria's de lekkerste plaatjes in de blender gooien. (Denk aan cocktailtunes, sexy sixties soul, en vergeten parels uit een jeugd die niet de onze was). Bovendien is het gratis. De wereld is mooi.

AFSNIS - ONS (PLAAT TRY-OUT)

17/05, Afsnis bij St. Jacobs

CONCERT – **ONS** is een tweekoppige band bemand door **Joppe Tanghe** en **Joris Vergaert**. De twee stemmen van Joris en Joppe blenden tot een unieke sound met invloeden van verschillende genres als pop, blues en reggae. Ze vergeten al eens hun teksten en komen nonchalant over, maar laat dat net hun charme zijn. Wederom gratis. Ga genieten. Of pak nog eens een laatste tinderdate mee, voor u zich opsluit en achter de boeken langzaam sterft.

BACKSTAY BAR - JAMMING TUESDAYS

26/04, 03/05, Backstay Bar

CONCERT – U bent dan toch, omdat de examens echt wel dichtbij komen, achter uw boeken gekropen. Het gaat allemaal niet zo goed vooruit en bij pagina twaalf van het eerste boek geeft u het op. Voor nu dan. U besluit dat u nog voor een laatste keer stoom moet afblazen. Daarna zal het allemaal wel beter gaan. U trekt richting de oude Beestenmarkt waar **Arne De wilde**, aka **DJ Shizzle Le sauvage**, zaterdag eens draait zonder L (de L ontbreekt op het toetsenbord van café Video), maar wel met **Benoît Eskill** erbij. Voor een laatste keer voor de examens laat u nog eens een fris pintje uw keelgat binnen glijden. Voor de laatste keer.

OMDAT **Film** ONZE PASSIE IS

FOTO
MON ANGE
Harry Clevenz

Studio Skoop

5 CINEMA'S + FILMCAFÉ

**Auteurs- en wereldfilms in de beste omstandigheden.
Digitale cinema in een uniek kader en een gezellig filmcafé
met 'coole' drank en muziek.**

Studio Skoop | Sint-Annaplein 63, 9000 Gent | Tel: 09 225 08 45
info@studioskoop.be | www.studioskoop.be | volg ons op en

“AN OPEN WORLD BEGINS WITH AN OPEN MIND”

INTERVIEW MET KAPOW

Sam Scarpulla en Matthias Hoogewys weigeren als motoren van KAPOW een stempel te kleven op hun geesteskind. Wij waagden een poging en sprongen mee op de trein van KAPOW langs een route gekenmerkt door positiviteit, ecomindset, out of the box denken en *last but not least* - jawel - liefde.

DOOR SARAH VAN MEEL

FOTO'S DOOR ARTHUR JOOS

Wat is KAPOW, hoe is het ontstaan?

Matthias: "KAPOW is ontstaan in 2010 als een festival, een skatefestival. Ik ben zelf skater en ik organiseerde skate events met wat livemuziek. Ik ben begonnen aan de kust, maar dan ben ik hier in Gent begonnen studeren. Om een subsidie te krijgen bij **Alles Kan** moest Gent aan het project gelinkt zijn. We hebben Gent in het klein nagebouwd, een soort skate and create, en zo is de kunst erin geslopen. Iedereen die meedeed aan het festival werd een vriend en werd betrokken en zo zijn we overgegaan tot een collectief. Sinds twee en een half jaar hebben we deze ruimte via de Stad, het is een tijdelijke invulling. Hier creëren we, programmeren we en inviteren we kunstenaars uit Gent en erbuiten."

Welke kunst maken jullie zelf?

Matthias: "Ik ben begonnen als skater en ben dan evenementen beginnen organiseren. Op reis in Afrika en ben ik muziek beginnen maken. Ik heb in Congo opgetreden en ben er op tv gekomen, redelijk zot allemaal. Nu trek ik foto's, ik ga gewoon mee met de flow."

Sam: "Ik ben fulltime kunstenaar: ik schilder en ik teken. De meesten kennen mij van street art, dat is publiek: iedereen kan dat zien. Maar ik maak ook andere kunst, ik geef expo's en daarvan leef ik. Dat is mijn inbreng in KAPOW: de kunst."

Wat is KAPOW?

Sam: "Voor ons is het niet evident om een stempel te plakken op wat we doen, omdat we dat niet willen. Omdat dan alles vastligt in wat je zegt en wat je doet. KAPOW is alles door elkaar. Dat kan dans, muziek, kunst zijn. Soms is het een galerij, optreden of bar. Het varieert constant. Als er mensen komen met wijze ideeën, dan kan dat."

Matthias: "Ons DNA is positiviteit, goede vibes. We doen alles vanuit de passie, vanuit de liefde. Alles kan hier, we houden van onverwachte collaboraties. We plannen niet en dat is onze sterkte. We zijn organisch, kort op de bal, ad rem."

Wat is de link tussen KAPOW en Gent?

Matthias: "Gent is belangrijk voor ons.

We bieden een ramp aan om te skaten op DOK. Ook hebben we samen met de Gentse cultuurdienst talloze muren in Gent beschilderd en heel wat opkomende talenten hebben bij ons voor het eerst gespeeld. We hebben dus een sterke link met Gent, maar we willen echt ook de buitenwereld verbinden. Dat hebben we trouwens al gedaan met buitenlandse projecten."

Waarom zijn die buitenlandse projecten en het inviteren van buitenlandse kunstenaars belangrijk voor KAPOW?

Sam: "Buitenlandse kunstenaars naar Gent brengen inspireert ook de Gentse kunstenaar en omgekeerd. Het is een pingpongspel tussen de beide."

Matthias: "*An open world begins with an open mind*", dat is de slagzin van KAPOW. Soms zit je vast in een bepaalde manier van denken. Op reis zie je dingen in een ander daglicht en dat proberen we via onze projecten ook door te geven. We proberen mensen van hun sokken te blazen, te inspireren. Dat mag een beetje crazy zijn, zo met een hoek af, zo van 'kapow!' (*maakt slaggebaar*)."

Hoe zit de organisatie van KAPOW in elkaar?

Matthias: "Sinds een jaar zijn we met een kern van vier die de beslissingen neemt en nadenkt over hoe we alles aanpakken. Daarrond hebben we een dertigtal mensen van het collectief dat meedenkt en ons steunt, maar alles is eigenlijk superspontaan. We volgen niet het klassieke patroontje."

Sam: "Ieder project zorgt voor nieuwe mensen. Het is dus niet zo dat het steeds hetzelfde vaste groepje is dat aan het organiseren is, dat wisselt."

Matthias: "Hoe groot we zijn, dat is

niet belangrijk. Het belangrijkste is onze impact."

Hoe wordt KAPOW gefinancierd?

Matthias: "Momenteel hebben wij nog nooit vaste subsidies of steun gekregen. Soms hebben we mooie grote projecten waar we iets aan verdienen. Omdat we sterk zijn in wat we doen, willen we er graag ooit van leven. We proberen voor KAPOW inkomsten te verwerven via de kunst die we tentoonstellen en verkopen en via de bar."

Sam: "Dat wisselt van project tot project. Soms krijgen we een budget van buitenaf

en soms steken we ons eigen budget erin. Het gebeurt ook dat figuren erbij komen en er wat kapitaal insteken. We hebben geen vast patroon."

Matthias: "Wel cool dat we via de stad dit pand voor een schappelijke prijs kunnen huren. Het is een tijdelijke invulling die later nog verlengd zal worden. We waren niet op zoek naar een pand, maar plots konden we dit huren en dat was een belangrijke stap voor ons. Het is een huis waar mensen samenkomen en ideeën uitwisselen."

Kunnen jullie zelf van KAPOW leven?

Matthias: "Dat varieert. Deze periode ben ik puur met KAPOW bezig, maar soms combineer ik dat met het geven van sportkampen. Zo heb ik een stabiel inkomen op het moment. We merken wel dat er heel wat vraag is van mensen om bij ons een show te komen doen, een expo te geven enzovoort. Vandaar dat ik

het plan heb om na de zomer een subsidie aan te vragen, zodat het in toekomst lukt om het huis elke week open te stellen voor evenementen. Bij dezen ook een oproep aan rijke lezers die ons kunnen steunen (*lacht*). We merken ook dat er vooral door het beeld dat de media geeft, een donkere wolk over de wereld hangt. Mensen hebben schrik gekregen van elkaar. Vroeger lachte men als je het had over positiviteit, maar op dit moment is er een kantelbeweging aan de gang waar KAPOW ook aan bijdraagt. Positiviteit en energie, dat spreekt mensen aan. Onlangs kwam de bekende tedtalkspreker en environmentalist **Rob Greenfield** hier spreken en het was echt over de koppen lopen. Mensen komen langs om te luisteren, te genieten van lekker eten ..."

Wat zijn de meest memorabele momenten die jullie met KAPOW al beleefd hebben?

Sam: "Ik denk aan alle reizen die we al gemaakt hebben. Iedere reis zal voor altijd blijven omdat het geen klassieke manier van reizen is. We betrekken kunst in onze reizen, we gaan niet hiken of aan het strand liggen bijvoorbeeld. Je probeert iets te organiseren en te maken, waardoor je dicht contact hebt met de lokale bevolking en dat is heel verrijkend."

Matthias: "Persoonlijk denk ik aan de ontmoeting met **Soika**, een kunstenaar uit de Filippijnen. We hebben hem leren door zijn werk op straat. Zijn werk is vuil en erg politiek geladen. Hij schildert onder de artiestennaam **Soika Vomiter**. Daar in de Filippijnen hebben we contact met hem gezocht via een gemeenschappelijke vriendin. Hij vroeg ons naar een ander eiland te komen waar hij een expo

gaf. We zijn ernaartoe gevlogen en toen we hem ontmoetten, hadden we direct een match. We hebben hem uiteindelijk uitgenodigd voor ons festival 'sorrynot-sorry'. Het was zijn eerste reis buiten de Filippijnen naar Europa om kunst te maken waar zijn familie door het provocerende karakter niet echt achter stond. Hij heeft hier in het Gentse straatbeeld mogen schilderen en heeft hier tien intense dagen gehad. Bij het vertrek stond hij te huilen. Nu is hij uitgenodigd om in Australië te gaan schilderen. De samenwerking met KAPOW heeft een grote impact gehad op de ontwikkeling van zijn talent en zijn crew. De kracht van kunst, het geloven in talent en mensen met een wijze visie. Dat is waar KAPOW voor staat."

Wat is de ultieme droom van KAPOW?

Sam: "Ons ultieme idee is op ieder continent een Kapowhuis te hebben zoals dit. Alle artiesten tussen de continenten kunnen reizen en schilderen, wat voor internationale samenwerking zou zorgen. We hebben al ons huis in Gent, dat is een begin."

Wat kan KAPOW betekenen voor de Gentse student?

Sam: "Door KAPOW leren ze Gent op een andere manier kennen, ze zien Gent in een underground setting."

Matthias: "Ze moeten vooral eens afkomen. We hebben een Facebook-pagina ([kapowow](#)) of instagram ([kapowisnow](#)) waarop ze kunnen volgen welke evenementen eraan komen."

Sam: "Gedurende heel de zomer en tijdens de Gentse Feesten zijn studenten elke dag welkom hier."

Matthias: "We bieden ook stageplekken aan. We zoeken mensen uit de film, foto – en journalistieke wereld. Ook marketingstudenten, kunstenaars en performers zijn hier welkom. Als ze cool zijn, zijn ze welkom (*lacht*)."

"We doen alles vanuit de passie, vanuit de liefde"

GAT

IN UW

CULTUUR

Deze week krijg je een verrukkelijke Duits-Turkse cultuurmaaltijd geserveerd samen met een Spaans wijntje, geniet ervan!

DOOR SARAH VAN MEEL

>EMINE ÖZEN
>24 JAAR
>MASTER RECHTEN

“Mijn grootste passie met betrekking tot literatuur zijn de boeken of de gedichten van **Mevlana**. Hij is een dichter die het best gekend is onder de naam **Rumi** is. Hij heeft enkele jaren in Konya gewoond, waar ikzelf afkomstig van ben. Hij leefde honderden jaren geleden en schrijft voornamelijk over thema's zoals liefde, tolerantie en openheid. Dat zijn waarden waar ik zelf veel belang aan hecht.” Naast deze dichter is Emine ook liefhebber van de gedichten van **Cemal Süreya** en raadt ze de boeken van schrijfster **Elif Şafak** sterk aan. “Haar boek ‘Liefde kent veertig regels’ is prachtig geschreven. De manier waarop zij haar gevoelens verwoordt is heel apart. Ze kan woorden die in se weinig met elkaar te maken hebben toch met elkaar verbinden.” Naast literatuur tipt ze **ebru**, Turkse kunst die ze omschrijft als tekeningen op water. “De tekeningen worden met een penseel op water gemaakt en later overgezet op papier.” Om tot rust te komen, luistert ze graag naar Turkse muziek waarin men de *ney* bespeelt. “De *ney* is een fluitinstrument met een rustgevende toon. Ik kan er urenlang naar luisteren en even weg zijn van de wereld.”

AGNES GOEMAN<
57 JAAR<
LEERKRACHT DUIJS <

“Alles leunt aan bij mijn persoonlijke interesse voor de Duitse en Spaanse cultuur”, steekt **Agnes** van wal. “Tegenwoordig is de val van de muur in de Duitse cultuur op de voorgrond getreden en dat boeit mij wel. De film ‘Das Leben der Anderen’ schetst een mooi beeld over het dagdagelijkse leven in de DDR, schitterende film.” Ook de Duits-Turkse regisseur **Fatih Akin**, weet haar met zijn films zoals ‘Gegen die Wand’ te bekoren. Als literatuur liefhebber zet ze resoluut de schrijvers **Juli Zeh** en **Eugen Ruge** op een voetstuk. “**Juli Zeh's** roman ‘**Ons soort mensen**’ is een meesterwerk, een scherpzinnige zedenschets van de inwoners van een slaperig dorpje waar het leven wreed verstoord wordt door de bouw van een windmolenpark.” Het boek ‘In tijden van afnemend licht’ van **Eugen Ruge** is een familie-epos, dat zich afspeelt tegen de achtergrond van het ontstaan en verdwijnen van de DDR. Verdergaand op de Spaanse film, prijst ze de films van **Pedro Almodovar** aan. “Ik hou van zijn eerste films die provocerend zijn. De kleuren spatten van het scherm, vrouwen nemen een prominente rol in en alles blijft vrij licht door zijn eigenzinnige humor.”

VOORUITBLIK OP DE FESTIVALZOMER

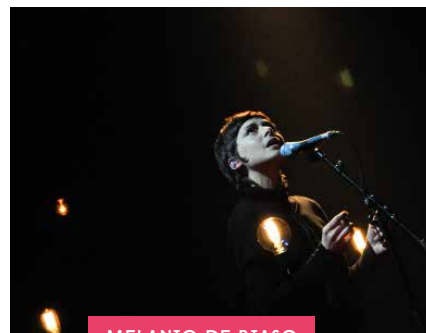
BOOMTOWN

Ook dit jaar strijkt het vijfdaagse Boomtown tijdens de Gentse Feesten neer op en rond de Kouter. De affiche van het stadsfestival is nog verre van volledig, maar de voorbije maanden liet het wel al enkele mooie namen op ons los. We belichten er hier, ter uwer gemak, alvast drie.

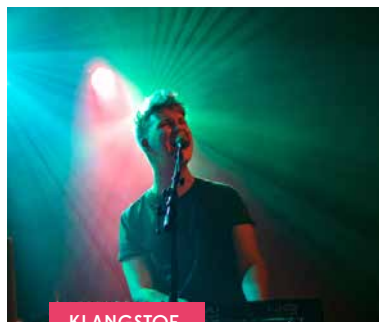
DOOR TOM ANTONISSEN, MARIE VAN OOST

MELANIE DE BIASIO

Fans van relaxte jazz met experimentele neigingen moeten op 18 juli in de Opera zijn, om **Melanie De Biasio** aan het werk te zien. De Belgisch-Italiaanse muzikante bewees met haar laatste EP 'Blackened Cities', die bestaat uit één vierentwintig minuten durende track, dat ze met haar bezwerende stem de luisteraar volledig voor zich kan winnen. In haar muziek schept De Biasio een eerder donkere sfeer, maar dankzij haar subtiële dwarsfluitspel en originele klank blijft het geheel licht en aangenaam. Ook live is het experiment nooit veraf, waardoor De Biasio's optredens behoorlijk onvoor-

MELANIE DE BIASIO

KLANGSTOF

KLANGSTOF

Op 19 juli palmt **Klangstof** de Handelsbeurs in. Nog nooit van gehoord? Eerlijk gezegd: wij ook niet. Tot de groep van **Koen van de Wardt** (die vóór Klangstof nog bas speelde bij de indierockband **Moss**) plots op het prestigieuze **Coachella** mocht aantreden, een eer die geen enkele Nederlandse groep ooit eerder te beurt viel. Oorzaak van al dat moois is de single 'Hostage', die enkele maanden nadat hij online werd geplaatst, leidde tot een telefoontje van het Amerikaanse label **MOAG**. Van de Wardt, die zelf zes maanden in Noorwegen leefde en in Amerika stevast als Noor wordt bestempeld, zegt zichzelf te hebben gevonden door de muziek van **Radiohead**. Of Klangstof effectief in de buurt komt van **Thom Yorke** en de zijnen, kan u eind juli zélf eens gaan uitpluizen.

J. BERNARDT

De negentiende blijkt een topdag te zijn, want dan is ook **J. Bernardt** van de partij, de solo-act van **Balthazar**-frontman **Jinte Deprez**. In tegenstelling tot **Warhaus** en **Zimmerman**, de soloprojecten van de andere zangers van Balthazar, durft J. Bernardt wel af te wijken van de gewoonlijke nostalgische rock die Balthazar typeert. Op zijn debuutplaat, die in juni uitkomt, kiest Deprez voor minimalistische r&b, met artiesten als **James Blake** en **Chet Faker** als duidelijke inspiratiebron. Het resultaat is uiterst dansbaar, en als dat niet voldoende is om uw benen in gang te zetten, zal het aanstekelijke enthousiasme van Deprez tijdens zijn liveshows dat waarschijnlijk wel zijn.

J. BERNARDT

BOOMTOWN VINDT PLAATS VAN 18 T.E.M. 22 JULI. VOOR MEER INFO: WWW.BOOMTOWNFESTIVAL.BE

HET LIJSTJE MET SCHIJNBAAR WILLEKEURIGE ONDERWERPEN DIE TOCH EEN RODE DRAAD HEBBEN

ICONISCHE MOORDEN

Je portie moord en doodslag vind je niet alleen op zaterdagavond op Canvas, ook in de Grote Kunst werden enkele iconische moorden vereeuwigd. Een overzichtje voor de psychopaten onder onder ons.

DOOR LIESELOT LE COMTE

1 We kennen allemaal Caravaggio's werk 'Judith onthoofd Holofernes', maar de versie van **Artemisia Gentileschi** ruikt nog meer naar bloed. De schilderes gebruikte zichzelf als model voor Judith en portreerde haar verkrachter Agostino Tassi als Holofernes. De smaak van zoete wraak.

Salomé, patrones van de femme fatale, eiste een dure prijs voor haar dans van de zeven sluiers: het hoofd van Johannes de Doper. **Oscar Wilde** maakte er een toneelversie van, die omwille van censuur pas 40 jaar later in première ging.

3 Us, a, um met rode oortjes. Over de historische accuraatheid van **Rome** valt te twisten, over het sexappeal van de acteurs niet. De serie druipt in bloed en sperma, onder meer dat van **Julius Caesar**.

Pas na een dosis kaliumcyanide genoeg om een stier te doden en een gigantisch aantal pistoolschoten legde **Raspoetin** het loodje. Zijn uitzonderlijk grote penis valt vandaag nog te bewonderen in Sint-Petersburg. Het is maar wat je kunst noemt.

5 **Harvey Milk** was in 1977 de eerste openlijk homoseksuele stadbestuurder in de VS. Het regenboogfeestje was van korte duur, want Milk kon wel tegen een stootje, maar niet tegen de kogel die Dan White door zijn borstkas joeg. **Sean Penn** won een Oscar voor zijn vertolking van Milk in de gelijknamige biopic.

MOUNT OLYMPUS

DOOR MARTHE THYS

Toen er mij gevraagd werd om een recensie te schrijven over Mount Olympus, vond ik dat een moeilijke opgave. Ik wou geen andere namen naast Fabre zetten, hem vergelijken met anderen. Ik wou niet wikken en wegen. Want Fabre is Fabre. En Mount Olympus is als een cumulatie van *all things Fabre*. Alles wat je ooit over hem gehoord heb komt er in voor: veel naakt, pissen op podium, fistfucking, slachtafval ... Wat je echter niet weet als je enkel flarden van verhalen hebt gehoord, is dat het allemaal niet zo provocerend is als het klinkt. Fabre zegt daar zelf over: "In ons bloed, in onze huid, botten, sperma en water ligt veel kennis besloten. Voor mij is dat allemaal heel natuurlijk. Maar als mensen er van buitenaf naar kijken, vinden ze het vuiligheid, provocerend, raar." Het lijkt onwaarschijnlijk, maar eens je daar, 24 uur lang, in die donkere theaterzaal zit, waar de tijd lijkt stil te staan in vergelijking met de buitenwereld, volg je die redenering ook. Naakt is helemaal niet zo naakt meer, en al wat normaal gezien als vuiligheid of provocerend bestempeld wordt, is een vanzelfsprekend deel van het geheel. Het stuk is goed gekaderd: je krijgt in het begin een handleiding mee over hoe je de 24 uur 'overleeft'. Je kan op elk moment de zaal verlaten om in de foyer of buiten even te bekomen van alles wat op je afkomt. In de foyer kan je via een tv volgen wat op het podium gebeurt, en kan je iets eten of drinken. De ruimte is aangevuld met een boekenkast vol werken die je iets meer vertellen over de tragedies die gespeeld worden. Het is een moeilijke afweging: 24 uur blijven zitten kan niet, dus een aantal scènes kan je niet zien. Het maakte me aanvankelijk zenuwachtig om iets te moeten missen, maar soms kan je gewoonweg niet meer. In het stuk wordt tot het uiterste gegaan: zowel fysiek als mentaal. Zo staan

de acteurs twintig (twintig!) minuten lang touwtje te springen. Je ziet hen zo hard afzien dat je samen met de hele zaal hoopt dat ze snel gaan stoppen. Wat ze uiteindelijk ook doen, pas na twintig minuten dus. Om er dan na vijf minuten rust terug aan te beginnen. Het stuk is een pleidooi voor waanzin, de zin "*Every man needs a little bit of madness*" zindert als een mantra verschillende keren door het stuk. *Madness*, dat was het ook. 24 uur lang doorbrengen in en rond een theaterzaal, met drie slaappauzes (de acteurs slapen op het podium) van in totaal drie uur en twintig minuten, slapen op veldbedjes in de mooiste zalen of in de theaterzaal zelf onder de voeten van mensen, cashewnoten eten tegen de honger en ook wel de verveling, op je kousen rondlopen op een plaats waar je normaal gezien opgekleed heengaat ... Je beleeft en ervaart, samen met de acteurs en de mensen in de zaal de uitputting, de schoonheid en alles daartussen. Fabre slaagt er opnieuw in om van theater een heel ander gegeven te maken. Ik wil zeggen dat het geweldig was, maar *fokking* geweldig vind ik passender. Ik weet zelf niet of ik dat in overtreffende trap bedoel. *Madness*. Ik wil er nog zo veel over kwijt, maar 24 uur is lang, en een pagina kort.

DE MONOLOGUE INTÉRIEUR VAN DE GRANDE DAME VAN DE BRUG

Een hele dag spaghetti's en broodjes afrekenen: saai, denk je? Vergeet het maar. Een exclusieve inkijk in het rijke interne leven van de kassadames van de Brug. Want wat denken ze nu echt wanneer ze ons met een stralende glimlach bedienen?

DOOR LIESELOT LE COMTE

Jongheer Mocassin is er ook weer, de levende getuigenis van de teloorgang van de rechtenfaculteit. Te indolent om zelf zijn kostje te koken. Zelfs het bakken van een ei is voor hem een even groot enigma als het laatste raadsel van **Fermat**. En zo'n sujet moet dan mijn echtscheiding regelen? Ah, de tijden zijn slecht. Kinderen gehoorzamen hun ouders niet meer en iedereen schrijft een boek. "Merci, de volgende." Wat zal ik trouwens vanavond degusteren? Oesters? Nee, die staan bekend als afrodisacum, dat kan tot verkeerde impressies leiden. Coquilles Saint-Jacques? Ja, dat is een beter idee, met witte wijnsaus en die heerlijke cabernet sauvignon uit de Languedoc-Rousillon. Alles is beter dan de walm van spaghetti en verlepte kroketten. "3,30 alsjeblieft." Klassiek, maar verfynd. En welke muziek? **Pergolesi** misschien ... Nee, geen vocale polyfonie, dat is te riskant. **Shostakovich**? Waarschijnlijk te moeilijk, we moeten nog kunnen converseren.

"Nee, dat is maaltijdsoep, die mogen niet in deze bekertjes. Ik ga 2,40 moeten aanrekenen." Altijd proberen ze het weer, alsof wij achterlijk zijn. Waar was ik? Juist, de muziek. **Brahms** dan maar, met Brahms zit je altijd goed. En dan die nieuwe bundel van **Delphine Lecompte** op het dressoir. Even literair als **Verhelst**, maar subtieler. De professor zal het wel opmerken. "Ja, als je je kaart niet bijhebt is het de volle pot." Een date als alibi, ik had het slechter kunnen bedenken. Nu nog wachten op het geschikte

slachtoffer om het systeem in de war te sturen. Een nietsvermoedende Zuid-Korea, die laten het programma wel vaker stranden. "De volgende." Inloggegevens wissen en bug implementeren. Vanavond slaan we toe. De stemming wordt openbaar gemaakt. Het hele rectoraat in rep en roer. De naakte waarheid aan het licht. Alle IT-ers aan de knoppen en niemand die nog aandacht besteedt aan de rest van de servers. Nunc Minerva, postea Palas Atenea! "Rita! De printer is leeg, *brengt gij n rolleke?*" Tegen de tijd dat ze hiernaast goed en wel bekomen zijn van de halfslachtige pogingen om hun postje te redden, zit ik naar de ondergaande zon van George Town de staren, een mooie metafoor voor de ondergang van de UGent. Benieuwd hoe **Lenoir** zich hieruit zal praten

wanneer de schatkist even inhoudsloos is als de syllabi van de Blandijn. Pecunia non olet, in tegenstelling tot de groezelige akkoordjes die hier in achterkamertjes worden gesmeed. "*Nee Rita, da ist verkeerde, 't zijn die grote dak moen èn.*" En dat allemaal omdat die ene van de farmacie een

"Hou je hóófd koel"

dopingsinstituut wil maken en de andere zijn pensioen wil aandikken tot het formaat van zijn nek. Maar vanavond is alles van mij. Een leven gevuld met **Klein** aan de muur en krab op het menu. Dat ze hun frieten steken waar de zon niet schijnt.

TE HEET VOOR DEZE PLANEET-MAN

Hulp! Hulp!

Halt, jij schurk!
Vrees de toorn van
Te Heet Voor Deze Planeet-Man!

FIETS DOOR DE LANGEMUNT VOOR €55

Veel geld? Dat is helaas de boete die je riskeert als je fietst in de voetgangersstraten op de drukste momenten. Tussen 11 en 18 uur kan je maar beter afstappen, voor je eigen veiligheid en die van de voetgangers. Een alternatieve route kiezen, kan ook.

Blijf je toch doorfietsen? Dan riskeer je een boete van 55 euro. Geld dat je voor leukere dingen kan gebruiken...

HOU VAN 11 TOT 18 UUR JE FIETS AAN DE HAND IN DE VOETGANGERSSTRATEN:

- Mageleinstraat
- Donkersteeg
- Kalandeberg
- Kalandestraat
- Koestraat
- Langemunt
- Graslei (juni-sept)